Proletari din toate țările uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul V — Nr. 395
Vineri 7 februarie 1958

4 pagini
Prețul 20 de bani

Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R. P. R.

In vederea muncilor de primăvară

SĂ GRĂBIM PREGĂTIRILE!

In preajma alegerilor

CRONICA ELECTORALA

Zilele acestea au continuat întîlnirile între candidații Frontului Democrației Populare în alegerile de la 2 martie și alegători. La aceste adunări participă un mare număr de oameni, care dezbat cu acest prilej importante probleme gospodărești, analizează activitatea de pînă acum a sfaturilor populare și fac propuneri pentru îmbunătățirea muncii lor, exprimîndu-și în felul acesta atașamentul față de politica partidului și a guvernului.

In satul Lăunele de Sud din regiunea Pitești, alegătorii s-au întîlnit cu tov. Dumitru Dumitrescu, candidat în circumscripția electorală regională Nr. 59. Peste 20 de alegători au luat cuvîntul cu acest prilej, făcînd diferite propuneri pentru înfrumusețarea satului lor.

*

Numeroase Consilii regionale ale Frontului Democrației Populare au dat publicității Chemări către alegători, în care se arată realizările obținute în anii din urmă în diferite ramuri de activitate.

Astfel, din Chemarea Consiliului regional F.D.P. București aflăm printre altele că în regiunea București sectorul socialist din agricultură cuprinde în prezent peste 600.000 de hectare. Numai în anul 1957 sectorul socialist a sporit cu 350.000 ha, cuprinzînd 142.000 de familii. Aflăm de asemenea, că în anii 1950-1955 s-au electrificat de două ori atitea sate în regiune cîte au fost electrificate în toți anii de guvernare a burgheziei.

Faptele cinstesc OMENIA

Afară este frig. Frig este și în biroul directorului. Se vede treaba că nu prea stă în birou. In cîteva ceasuri rezolvă treburile administrative. Merge prin ateliere, unde se repară tractoarele. De asemenea urmărește cum se desfășoară întocmirea contractelor. Ca membru în consiliul F. D. P. răspunde de un sector de nouă sate, pregătind buna organizare a sărbătoririi alegerilor. Sînt destule preocupări.

Astăzi însă a întîrziat mai mult. Scrie ceva. Nu m-a simțit cînd am intrat.

Iscoditorii mei ochi s-au pironit pe sticla biroului, sub care era o invitație din partea Consiliului raional F. D. P.: „Pentru tov. Rădoiaș Gheorghe, directorul S. M. T. Bărcănești, raionul Ploești".

Din nou liniște.

— Chiar pentru această invitație mă pregătesc, — intervenii brusc, omul care scria. De la 11 martie 1956 sînt deputat în circumscripțiile a 47-a raională și a 11-a regională. Acum sînt din nou propus.

— Și cum vi se pare?

— l-am întrebat.

— Nu-i deloc ușor. Sînt multe de făcut. Tocmai scriam un raport de activitate despre realizările dobîndite în cei doi ani.

— Și care a fost preocuparea nr. 1?

— Desigur că în calitate de conducător al unei unități socialiste, am considerat că trebuie să dau toată puterea mea de muncă operei de transformare socialistă a agriculturii.

— Vreți să-mi dați cîteva cifre asupra realizărilor?

— Gazetarilor știu că le plac. Și cu același zîmbet răsfoi o agendă de birou.

— ...Așa, în comuna Tătărani, s-a înființat o întovărășire cu o suprafață de 126 de ha. și 186 familii. Aproape de oraș, pămînt puțin. In Bărcănești există trei întovărășiri cu 147 ha. și 177 familii... De asemenea, am avut o preocupare atentă și susținută pentru dezvoltarea gospodăriei agricole colective „Viață Nouă" din satul Romînești. Deocamdată doar atît...

— Care au fost procedeele?

— Demonstrînd practic izbînda mecanizării agriculturii.

— Au fost convingătoare?

— Desigur. Altfel n-ar fi luat ființă în ultima vreme încă două întovărășiri.

— Alte realizări?

— S-a construit o grădiniță de copii, în comuna Bărcănești. S-a turnat fundația celui de-al doilea cămin cultural din satul Romînești, s-a electrificat satul Ghighiu. Tot aici s-a renovat școala. La Pușcași s-a făcut radioficarea, iar la Cordăcești s-au construit două clase noi la școala elementară și un grajd comunal.

— Mai aveți ceva de spus?

— Da! Și o consider cea mai prețioasă mărturisire... In tarlaua întovărășiților din comuna Tătărani existau 260 de gropi de bombe, din vremea războiului. Intr-o bună zi, oamenii s-au apucat și au netezit cu mașinile glia. Ințelegeți ce vreau să spun? Avem de înfăptuit atîtea și atîtea... Glia vrem să rămînă netedă, să rodească și s-o înfrumusețăm.

Am trăit cu această ultimă mărturisire dimensiunea viitorului de proporțiile hărniciei omenești. Simțeam în mărturisirile tractoristului de acum zece ani fericirea și dorința de a munci.

Astăzi el este un director prețuit, un deputat harnic. Faptele îi cinstesc omenia.

GEORGE GENOIU

S-au întîlnit cu candidatul lor

La Școala romînă de 7 ani din comuna Noul Săsesc, raionul Sighișoara, a avut loc zilele acestea o adunare, la care cetățenii din comună s-au întîlnit cu tov. Al. Aron, candidat al Frontului Democrației Populare în circumscripția electorală regională nr. 53.

Tov. Al. Aron le-a vorbit cu acest prilej celor de față despre realizările regimului de democrație populară din regiunea Stalin, cum și despre acelea obținute în comuna Noul Săsesc ca, de pildă, introducerea gazului metan în această comună.

Un mare număr de alegători au luat apoi și ei cuvîntul, făcînd prețioase propuneri pentru buna gospodărire a comunei lor.

Agitatorii muncesc neobosit

Un mare număr de agitatori duc în aceste zile o susținută muncă de propagandă și agitație pentru a asigura buna desfășurare a alegerilor de la 2 martie.

Agitatorii popularizează legea electorală și le vorbesc alegătorilor despre realizările economice și social-culturale ale regimului democrat-popular, scoțînd cu acest prilej în evidență munca depusă de sfaturile populare.

In comuna Coșoveni, raionul Craiova, unul din cei mai activi agitatori este ceferistul Vlad Nicolae. El le vorbește alegătorilor de-aici despre realizările din comuna lor, care și-a schimbat în anii din urmă mult înfățișarea, le vorbește despre activitatea neobosită a deputaților din sfaturile populare, arătîndu-le că în vederea alegerilor de la 2 martie, la Coșoveni au fost propuși candidați ai F.D.P. cei mai buni gospodari din comună, care vor ști, fără îndoială, să reprezinte cu cinste interesele satului în organele locale ale puterii de stat.

Însemnări despre ȚĂRANII din satul meu

Aici, la Sîmbăteni, am trăit 20 de ani. Așa că pot spune cu mîna pe inimă, cunosc îndeaproape și pietrele cărările și haiele și gardoaiele cu cîini răi. Dar mai cu seamă cunosc oamenii. Pe toți. Și pe cei ce-au purtat numai leibăr cu fir și pe cei ce n-au tăiat porc la nici un crăciun.

De curînd, foarte de curînd, mi-am revăzut satul. Am fost la taclale cu cine mi-a ieșit în drum. Cu foste slugi care n-au avut după ce bea apă. Azi sînt colectiviști. Au văzut cîte doi porci și se îmbracă domnește. Dacă spațiul acestei gazete mi-ar îngădui să vă povestesc despre toți oamenii cu care am grăit s-ar naște o istorie lungă din care s-ar putea trage multă învățăminte. Dar cum într-o gazetă se mai cer și multe alte tipărite, rogu-vă, scumpi cititori, a-mi îngădui să vă spun povestea adevărată numai despre cîțiva țărani mijlocași din satul meu. Oamenii aceștia sînt de aceeași pură economică. Și sînt la fel de harnici. Unii însă sînt porniți către mare belșug, iar alții, cu toate că nu trag mița de coadă, mai au și cava lipsuri în economie lor din traiul de fiece zi.

Să încep povestea cu un vecin de-al meu. Să peste drum de mama. Il cheamă Gheorghe Stoicu. Omul ăsta de cînd se știe pe lume a luptat cu dinții să-și facă o ecuță de avere. I-a lăsat tat-su ceva pămînt, i-a mai adus și muierea, și așa a ajuns să stăpînească 6 hectare. A lucrat cu ziua în podgoriile ardelene, a luat pămînt în parte, a plecat în lume să facă bani. A fost un om cinstit. A muncit. S-a ales cu oase rupte și cu o colibă, pe care în ruptul capului n-a putut-o transforma într-o casă arătoasă. Sînt ospătat în casa lui și-n vreme ce tăifăsuim vine nevastă-sa, grijulie și întreabă:

— Fă-mi, mă, o ladă mare pentru șucurul (zahărul) ăsta! Unde l-oi pune?

Baci Gheorghe îi face semn cu mîna să-l lase-n pace. Trage cu ochiul către mine și începe să se laude:

— Mă Gheorghiță, mi-s cineva. Să mă bată dumnezeu da nu-s. Uite ce-i colectiva: 24 de măji da griu.

— Știu, baci Gheorghe, mi-o spus Dida, soru-mea.

— Nu știi nimic, mă... 84 da chile de lucur...

— Bani, baci Gheorghe, bani.

— Este, mă, și pișleri, nu ca la turci, da este.

Plec mai departe pentru că baci Gheorghe văd că-i pornit pe vorbă mare și-mi mănîncă tot timpul documentării. La despărțire îmi arată văiugul, țigla, lemnele mari, scaunele. Dărîmă coliba. Își face casă.

In prag mă cirește:

— N-ai fost astă-vară la mine, cînd s-o dat avansul. Tu-o spus doamne la? Că ea a fost aici la mamă-ta în concediu. Am adus lăuțile și trîmbițele. S-o mîncat și s-o băut la mine ca la ospăț. Jucam cu 2 saci pe umăr, mă! Tu știi cum se mai joacă pe la noi? Mă, să rămîi lîngă noi, să nu te domnești, auzitu-mă?

(Continuare în pag. a 4-a)

Un tractor pe zi

Mecanizatorii de la S.M.T. Remetea Mare, regiunea Timișoara, se străduiesc să termine la timp reparația tractoarelor, executînd lucrări de cea mai bună calitate.

In fotografie: vrednicii mecanici Bereș Gheorghe, Boldijar Ștefan și Ștefănescu Cristache, care și-au luat angajamentul să termine lucrările ce le revin cu 14 zile înainte de termen, reușesc să monteze un tractor pe zi.

După exemplul directorului

Am vizitat zilele trecute atelierul mecanic al S.M.T.-ului Frumușica, raionul Hîrlău. Din capul locului m-a surprins în mod plăcut faptul că la diferitele secții ale atelierului lucrau aproape toți mecanizatorii stațiunii, executînd reparațiile ușoare, ca și cele generale și capitale, la tractoare de diferite mărci. Multe K. D.-uri, U.T.O.S.-uri, I.A.R.-uri erau de-acum reparate. In aceeași situație se aflau 80 de grape stelate, 64 de pluguri, 15 semănători, 14 cultivatoare și 24 de remorci.

Demn de subliniat mi se pare faptul că S.M.T-ul n-a trimis centrului mecanic la reparat nici un tractor, toate lucrările — oricît de grele — executîndu-se în atelierul propriu.

Directorul stațiunii, Ivanovici Emilian, se afla în mijlocul mecanizatorilor și lucra, împreună cu mecanicul șef Siminin Dumitru, la montarea unui tractor. De la alți mecanici am aflat că așa înțelege tov. Ivanovici să-și desfășoare munca în fiecare zi. Așa se și explică de altfel faptul că la S.M.T. Frumușica nu s-a pus deloc în iarna aceasta în mod acut problema pieselor de schimb. Cercetînd el însuși fiecare motor, împreună cu șeful mecanic, șeful de atelier și mecanicul controlor, directorul stațiunii a putut stabili cu simț de răspundere că cele mai multe piese uzate se puteau recondiționa sau executa din nou în atelierul propriu.

Cu deosebită tragere de inimă au muncit la recondiționări și la fabricații de piese noi strungarul Cotrobal Petru, șefii de brigadă Tibu Teodor și Petras Vladimir, sudorul Teodor Ion și mecanicul Hidrici Dumitru.

Ing. CIOBANU ALEXANDRU
corespondent

Pentru o cît mai bună pregătire a utilajului agricol

Pentru a analiza cauza rămînerii în urmă a reparațiilor (în S.M.T.-uri și gospodării de stat, tractoarele, de pildă, nu s-au reparat pînă în prezent decît în procent de 54,5 — 60%) și a se lua măsurile necesare intensificării ritmului acestor lucrări, zilele trecute a avut loc la Ministerul Agriculturii și Silviculturii o ședință la care au luat parte șefii serviciilor regionale S.M.T., șefii serviciilor de reparații de la trusturile regionale Gostat, directorii centrelor mecanice și directorii bazelor de aprovizionare din țară.

Cu acest prilej, s-a scos în evidență faptul că o frînă serioasă în desfășurarea reparațiilor în ritm mai rapid a constituit-o **lipsa din bazele și depozitele de aprovizionare a unor piese de schimb și materiale necesare terminării reparațiilor.** Deși s-au luat măsuri ca pînă la sfîrșitul lunii februarie unitățile să fie în general aprovizionate cu toate piesele necesare, există încă serioase deficiențe în ce privește livrarea cîtorva repere importante îndeosebi pentru tractoarele UTOS.

In cadrul consfătuirii s-a stabilit că pentru a se putea face față cu succes volumului mare de reparații ce au de executat S.M.T.-urile și gospodăriile de stat este necesar:

1. Să se folosească la maximum **posibilitățile interne.**

2. Unitățile care au terminat sau sînt avansate cu reparațiile **să ajute cu mecanici pe cele codașe.**

3. Să se ia imediat măsuri pentru folosirea în exploatare a întregii forțe de tracțiune a utilajului, **alcătuindu-se cît mai multe cupluri și agregate complexe.**

Totodată s-au dat îndrumări ca de îndată ce timpul va permite, să se iasă cu toate forțele la arat — așa cum de altfel s-a și procedat de pe acum în unele raioane din regiunea Timișoara — știut fiind că din toamnă au rămas mari suprafețe de teren neogorîte.

I. LEȘEANU

Incheierea contractelor de lucrări — acțiune ce nu trebuie întîrziată

Inchipuiți-vă că ne aflăm într-una din viitoarele dimineți ale lunii martie la S.M.T. Nanov, regiunea București. E soare, ogoarele s-au zvîntat și țăranii muncitori sînt dornici să înceapă muncile de primăvară. Telefoanele curg din diferitele comune: sînt solicitate brigăzile de tractoare. Tov. Neș Viorel, directorul acestei stațiuni, îl întreabă pe agronomul șef cîte tractoare trebuie trimise, de pildă, la gospodăria colectivă din comună. Acesta răspunde stînjenit că întrucît nu au fost încă încheiate contractele de lucrări, nu poate ști precis cît vor să are și să semene colectiviștii cu tractoarele stațiunii și cît cu atelajele lor.

Care ar fi urmarea unei asemenea ignorări a realităților din unitățile agricole deservite nu-i greu de dedus. In primul rînd, întîrzierea trimiterii tractoarelor în teren și deci întîrzierea lucrărilor agricole.

Dar ar putea obiecta cineva: de ce să ne închipuim o astfel de situație, cînd agronomii de sector au posibilitatea acum, în timpul iernii, să încheie contractele de lucrări și deci S.M.T.-urile să cunoască precis, din vreme, necesarul de tractoare și mașini agricole?

Iată de ce: în prezent, la S.M.T. Nanov ca și la numeroase alte S.M.T.-uri cum sînt: Cuza Vodă, Roseți, Gorneni, Titu, Călugăreni, regiunea București, Comișani-Ploești, Greci-Pitești — încheierea contractelor de lucrări nu constituie o preocupare serioasă a conducerilor acestor unități. De altfel, cercetînd la Direcția Generală S.M.T. fișele care oglindesc numărul de contracte încheiate pe regiuni, se poate constata că cele mai multe S.M.T.-uri nu se preocupă în mod temeinic de încheierea contractelor. De pildă, în Regiunea Autonomă Maghiară, unde cele 8 S.M.T.-uri deservesc 128 de gospodării colective și 278 de întovărășiri n-au fost încheiate pînă acum decît 77 de contracte însumînd abia 10.751 de hantri; în regiunea Baia Mare, unde sînt 75 de gospodării colective și 259 de întovărășiri pînă în prezent s-au încheiat numai 31 de contracte însumînd neînsemnatul volum de 3.000 hantri etc.

Experiența a demonstrat din plin că încheierea contractelor de lucrări din timp oferă conducerilor S.M.T.-urilor în primul rînd posibilitatea unei juste repartizări a mecanizatorilor și utilajului în fiecare comună deservită. Pe de altă parte, o dată contractele încheiate, fiecare S.M.T. poate trece la organizarea brigăzilor, la alcătuirea agregatelor complexe, la generalizarea metodelor de lucru înaintate, prin o cît mai bună instruire a mecanizatorilor.

Este cu totul dăunător obiceiul practicat în anii trecuți la unele S.M.T.-uri, ca, de pildă, la S.M.T. Adjud, regiunea Bacău, S.M.T. Vlaici-Pitești, S.M.T. Berceni-București și altele de a se încheia contracte de lucrări la „capul locului", adică, după ce tractoarele au fost scoase pe brazdă. De asemenea, este greșit și păgubitor procedeul de a se încheia acum lucrări numai pentru campania de primăvară și nu pentru tot restul anului.

In prezent, la numeroase gospodării colective au fost întocmite planurile de producție pe anul 1958. Totuși, în unele locuri, agronomii de sector tărăgănează încheierea contractelor, sau fac acest lucru în mod formal trecînd în fișe cifrele luate din vechile contracte. Or, în anul 1957 unitățile agricole socialiste au crescut mult, iar volumul de lucrări s-a mărit considerabil. Este deci necesară acum o analiză temeinică a noii situații create în fiecare gospodărie colectivă sau întovărășire.

Agronomii de sector au datoria să analizeze amănunțit pe ce suprafețe trebuie să se facă arături, însămînțări sau alte lucrări agricole, de ce mașini este nevoie, în cîte zile trebuie ele terminate etc. Bineînțeles că aceste date nu pot fi știute decît în urma consultării și dezbaterii contractului de lucrări de către adunarea generală a colectiviștilor și întovărășiților. In cadrul acestor adunări agronomii de sector trebuie să desfășoare o temeinică muncă de lămurire spre a-i convinge pe colectiviști sau întovărășiți să treacă în contracte cît mai multe feluri de lucrări, deoarece parcul de mașini s-a mărit cu mult în ultima vreme. Contractele trebuie să cuprindă date reale în ceea ce privește specificațiile agrotehnice (ca, de pildă, adîncimea arăturii și însămînțării), în funcție de sol, climă etc.

Incheierea contractelor de lucrări e o problemă de o deosebită însemnătate. De ea depinde în mare parte buna desfășurare a lucrărilor și deci soarta recoltei din acest an. De aici datoria conducerilor S.M.T. și a organelor agricole de a acorda toată atenția acestei acțiuni.

Pot gospodăriile colective să mărească suprafața cultivată cu tutun?

Cu puțin timp în urmă la Ministerul Agriculturii și Silviculturii s-a primit o scurtă adresă ce însoțea un studiu voluminos. Tema studiului: situația cultivării tutunului în unitățile cooperatiste. Trimițătorul adresei și al studiului — Ministerul Industriei Bunurilor de Consum — făcea cunoscut că suprafețele cultivate cu tutun nu cresc pe măsura creșterii sectorului cooperatist.

In studiul amintit se analizau cauzele, se propuneau măsuri pentru îndreptarea situației.

Pe scurt, iată despre ce-i vorba: Unitățile cooperatiste au cultivat anul trecut 33,3 la sută din întreaga suprafață ocupată cu tutun. Acesta este un procent foarte bun dacă avem în vedere că sectorul cooperatist nu cuprindea la sfîrșitul aceluiași an decît circa 35 la sută din suprafața cooperativizabilă a țării. Cercetînd însă și felul cum este repartizată cultura pe forme cooperatiste vedem că **gospodăriile colective dețin 4,83 la sută din suprafața cultivată, întovărășirile agricole 15,32 la sută, iar asociațiile simple 13,15 la sută.** De aici reiese că gospodăriile colective cultivă puțin tutun. **Suprafețele ocupate cu tutun în gospodăriile colective sînt mai mici decît cele pe care le cultivau membrii gospodăriilor înainte de a deveni colectiviști.**

Cauza acestor stări de lucruri nu stă nici în slaba rentabilitate a culturii și nici în lipsa brațelor de muncă. Se știe că după recoltare tutunul este supus unor operații de preindustrializare. O operație importantă este uscarea. **Gospodăriile colective nu au încă destul spațiu pentru uscare.** In asociații simple și întovărășiri lucrările de recoltare, dospit, uscat, sortat, păpușit, se execută individual. Fiecare om din asociație sau întovărășire usucă acasă partea sa de tutun. De aceea pentru el spațiul de uscare nu-i o problemă. Pentru gospodăria colectivă spațiul de uscare e o mare piedică. Deci spațiul de uscare este **cauza principală pentru care multe gospodării colective nu cultivă tutun, iar altele îl cultivă pe suprafețe cu totul neînsemnate.**

Sînt și gospodării colective ca cele din Biled, Vinga, Iecea Mare din Banat care și-au construit uscătorii speciale. Ele au obținut numai din cultura tutunului venituri bănești de sute de mii de lei. Alte gospodării folosesc pentru uscare podurile grajdurilor și magaziilor, remizele. Un procedeu foarte bun este cel folosit de unele gospodării colective din Banat care, începînd cu transplantarea răsadurilor, împart pe oameni suprafața cultivată cu tutun. **Fiecare om își lucrează parcela sa; tutunul este uscat acasă. In felul acesta se folosește spațiul de uscare existent în gospodăriile personale ale colectiviștilor.** Retribuirea muncii se face ținîndu-se seama de cantitatea și calitatea producției. In cazul depășirii planului se acordă plata suplimentară. Folosindu-se această metodă **gospodăria colectivă din Șag, regiunea Timișoara, a obținut cu numai 252 de zile-muncă o producție de 1.200 kg. de tutun la hectar.** In gospodăria din Cheglevici unde se folosește metoda obișnuită de organizare și retribuire a muncii s-a obținut o recoltă de tutun mică, de calitate proastă și s-au consumat 948 de zile-muncă la hectar fapt ce i-a determinat pe colectiviști să socotească nerentabilă cultura tutunului.

Trebuie spus că în R. P. Bulgaria toate unitățile cooperatiste cultivatoare de tutun folosesc metoda ce se întrebuințează astăzi și în gospodăria colectivă din Șag. La această metodă s-a ajuns tot din cauza lipsei spațiului de depozitare, precum și din necesitatea de a cointeresa mai mult pe cooperatori în sporirea și ieftinirea producției. Deosebirea constă doar în faptul că în Bulgaria cultura se împarte nu pe oameni, ci pe familii, ceea ce permite ca unele lucrări ușoare, dar foarte migăloase ca înșiratul, sortatul, păpușitul să se execute la domiciliul cooperatorilor și cu ajutorul membrilor familiei, care au o capacitate de muncă mai redusă. Au fost în țara vecină teoreticieni care considerau că metoda repartizării de parcele pe familii și munca la domiciliu înlătură principiile organizării socialiste a producției.

Părerile lor au fost spulberate. Li s-a arătat: **caracterul producției e determinat nu de diferitele forme concrete de organizare, ci de caracterul proprietății și al retribuției.**

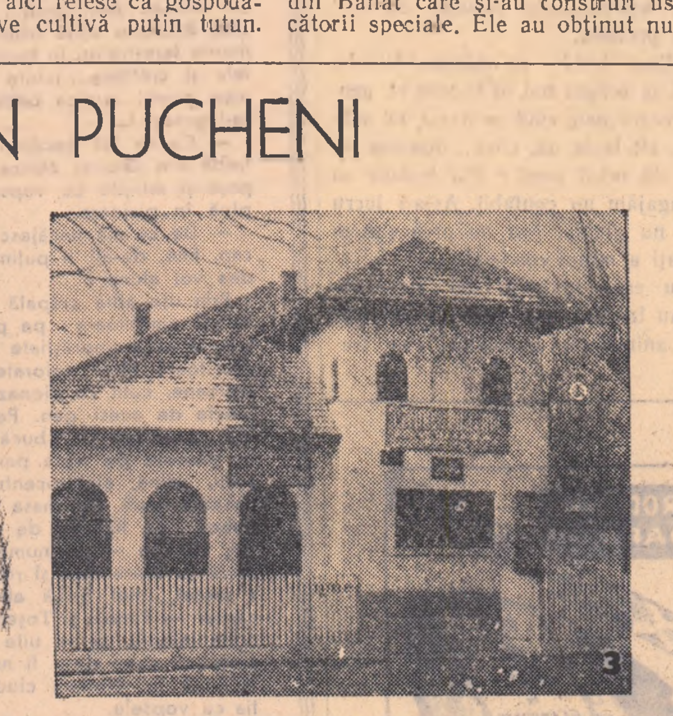
Exemplul unităților cooperatiste din Bulgaria, al colectivei din Șag și al altora arată că și-n condițiile actuale **gospodăriile colective pot mări suprafața cultivată cu tutun dacă folosesc acordul individual și spațiul de uscare din gospodăriile personale ale colectiviștilor.**

M. CALIANU

PREGĂTIRI DE ALEGERI IN PUCHENI

Pe întreg cuprinsul țării, în aceste zile se desfășoară din plin pregătirile în vederea alegerilor de deputați în sfaturile populare, care vor avea loc la 2 martie.

Ca în toate așezările țării, și în comuna Puchenii-Moșneni din regiunea Ploești se fac pregătiri intense pentru alegeri. Iată-i, de pildă, pe agitatorii Negoi Nicolae, Anton Iordan și Negoi Ioan lipind cu multă sîrguință afișe electorale pe ulițele satului (foto 1). La stația de radioficare din comună, tov. Stoian Victoria vorbește ascultătorilor, în cadrul emisiunii locale, despre candidații Frontului Democrației Populare în alegerile de la 2 martie (foto 2). In anii puterii populare s-au înregistrat în comuna Puchenii-Moșneni o seamă de importante realizări. Printre acestea se numără și un frumos cămin cultural, înzestrat cu o bibliotecă frecventată de un mare număr de cititori (foto 3).

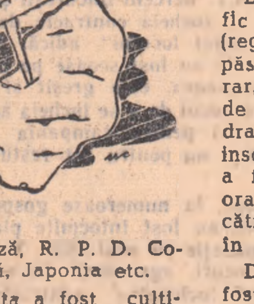
Alegătorii din Puchenii-Moșneni sînt hotărîți să dea în alegerile de la 2 martie votul lor candidaților Frontului Democrației Populare, convinși fiind că ei vor ști să le susțină cu succes interesele, pentru propășirea necontenită a comunei lor, laolaltă cu țara întreagă.

Cultura și viața

DIN TOATA LUMEA

CARTOFUL DULCE

Anul acesta s-a cultivat pentru prima oară în Moldova o nouă plantă alimentară — cartoful dulce. Este vorba de Ipomeia batatos, plantă cultivată pe scară largă în R. P.

Chineză, R. P. D. Coreeană, Japonia etc.

Planta a fost cultivată pe cîmpul experimental Adamache al Institutului agronomic din Iași, de către studenții coreeni Son Ben Dun, Ciu Hek, Kim Ben Rin, sub îndrumarea tov. conferențiar universitar ing. Nicanor Calcatin.

Pentru îmbunătățirea condițiilor de căldură, plantele au fost cultivate pe biloane orientate spre est-vest. Cultura pe biloane a permis si executarea irigației, astfel că plantele au avut umiditate suficientă și regim caloric favorabil, fapt care a determinat creșterea tuberculilor de cartofi pînă la o greutate de aproape 1,500 kg bucata.

133 DE ANI FARA ÎNTRERUPERE

La muzeul etnografic din Slobodskoi (regiunea Kirov) se păstrează un ceasornic rar, care funcționează de 133 de ani. Pe cadranul lui se poate citi inscripția „Ceasornicul a fost confecționat în orașul Slobodskoi de către Dmitri Vorobiov în anul 1824".

Dmitri Vorobiov a fost unul dintre cei mai talentați meșteri

care au trăit în fostul județ Slobodsk din ținutul Viatski la sfîrșitul secolului XVIII și începutul secolului XIX. Ceasornicul confecționat de iscusitul meșter este întors cu ajutorul unui mecanism original.

TURNUL ELECTRONIC

La expoziția universală din Bruxelles ce se va deschide în aprilie 1958, vor fi prezentate vizitatorilor cele mai noi realizări ale științei din lumea întreagă. U. R. S. S., S. U. A. și multe alte țări vor contribui la întocmirea — pe lîngă pavilioanele naționale — a unor pavilioane internaționale ale științei. Unul dintre acestea va fi și „Turnul electronic" în cadrul căruia vor fi demonstrate multiplele și uimitoarele aplicații ale electronicii.

UN SFERT DE VEAC de la luptele petroliștilor

Sfîrșitul anului 1932 aduse o veste îngrozitoare: la Paris, industriașii romîni împreună cu cei străini puseseră la cale o nouă mîrșăvie împotriva muncitorimii petroliste. De la 1 ianuarie 1933 producția de țiței a Romîniei, potrivit planului de la Paris, trebuia să scadă cu 30 la sută; aceasta însemna concedierea a încă 25 la sută din numărul salariaților din industria petroliferă și scăderea la jumătate a salariilor celor care mai rămîneau în serviciu.

În fața măsurilor mîrșave pe care le luau patronii, muncitorimea petrolistă condusă de Partidul Comunist Romîn trece din aceste zile ale lui decembrie 1932 la o luptă dîrză, care durează pînă în februarie 1933.

Primii care, sub conducerea partidului, trec la ofensivă împotriva patronilor sînt muncitorii de la rafinăria „Astra—Romînă" din Ploești. Ei au impus direcției rafinăriei semnarea contractului colectiv de muncă pe 6 luni cu drept de prelungire prin care obțineau un spor de salariu, precum și consimțămîntul patronilor de a nu concedia nici un muncitor.

Primele zile ale noului an a constituit reluarea luptei între patroni și muncitorii petroliști. La rafinăria „Orion" direcția a concediat un număr important de muncitori. Cei concediați n-au vrut să părăsească lucrul și, împreună cu alți muncitori, concediați mai înainte, au demonstrat în fața direcției întreprinderii cerînd reprimirea la lucru. În după amiaza acelei zile, muncitorii rafinăriei au demonstrat pe străzile orașului Ploești. A fost o manifestație în care s-a văzut unitatea de nezdruncinat a muncitorilor petroliști în lupta lor împotriva patronilor.

Peste puțin timp, la sfîrșitul lui ianuarie 1933, patronii rafinăriei „Astra-Romînă", deși semnaseră cu mîna lor contractul de muncă colectiv, l-au călcat în mod mîrșav, încercînd să concedieze un număr de muncitori. La aflarea acestei vești, toți muncitorii, mobilizați de comitetul de acțiune din fabrică, s-au strîns în fața birourilor conducerii cerînd respectarea contractului de muncă.

Chemați de direcție au sosit în grabă polițiștii și soldații care au încercat să intre în fabrică. Dar muncitorii nu s-au speriat nici de gloanțe, nici de amenințări și au învins și de data aceasta pe reprezentanții patronilor, silindu-i să-și respecte semnătura pusă pe contractul colectiv. „Ne obligăm — suna angajamentul scris dat de direcție — de a respecta în întregime contractul de muncă colectiv încheiat între noi și muncitorime. De asemenea și chestiunea delegaților va fi respectată în conformitate cu stipulațiile contractului... Cei concediați vor continua lucrul".

1 februarie 1933... Dis-de-dimineață, muncitorii de la rafinăria „Romîno-Americană", sub conducerea comuniștilor, au intrat în grevă, masîndu-se în fața birourilor direcției și cerînd să discute cu conducerea fabricii pentru a le satisface revendicările. Dar iată că sosește armata și poliția. Într-o dîrză încleștare cu muncitorii ce se apărau cu eroism, poliția arestează vreo 150 de muncitori, pe care încearcă să-i transporte cu dubele la chestură.

Pe drum convoiul este atacat de mulțimea de muncitori care venea în ajutorul rafinăriei „Romîno-Americană". Vreo sută din cei prinși de poliție sînt salvați, restul sînt transportați la chestură și la legiunea de jandarmi. La ora 5 după amiază o mare mulțime de muncitori de la rafinăriile „Astra-Romînă", „Romîno-Americană", „Unirea", „Orion", „Standard" etc., precum și ceferiștii din gara de sud, se îndreaptă în coloane dese către centrul orașului. Ajunsă aci, mulțimea se împarte în două și atacă din două părți chestura poliției, pentru a elibera pe muncitorii închiși acolo. Nici gloanțele armatei, nici gîrbacele poliției, nici furtunurile cu apă ale pompierilor n-au putut opri șuvoiul imens de oameni, care a trecut toate piedicile și a eliberat pe muncitorii deținuți la chestură și legiunea de jandarmi. Seara tîrziu, mulțimea a ținut un miting în care numeroși vorbitori au înfierat mișelia patronilor, s-au ridicat împotriva șomajului, condamnînd curbele de sacrificiu, cerînd pîine și libertate, chemînd la luptă împotriva fascismului și a pregătirii războiului anti-sovietic.

În zilele următoare au avut loc acțiuni puternice și în alte localități de pe Valea Prahovei: la Cîmpina, Moreni, Băicoi etc.

Alături de ceferiștii de la „Grivița Roșie" care au ridicat și ei steagul luptei revoluționare, în aceste zile de februarie 1933 petroliștii de pe Valea Prahovei au înscris o pagină glorioasă de luptă în istoria zbuciumată a poporului nostru. Acum, cînd se împlinesc 25 de ani de la gloriosul februarie roșu, poporul nostru muncitor slăvește eroismul celor care atunci au luptat, jertfindu-și ce aveau mai bun: viața și libertatea, pentru făurirea unui viitor luminos poporului.

I. DRAGOMIRESCU

Grave turburări la Ploești

Masele pierd răbdarea

- La Ploești muncitorii petroliști au manifestat violent -

Din presa vremii

Profesori și ciobani

Era prin '51. Vîntul de martie aducea dinspre cîmpuri miros de primăvara.

Cei doi profesori, doctorii Timaru și Petcu de la Institutul de Cercetari Zootehnice din Palas se așezară în căruță, pe patul de paie acoperit cu o cerga aspră și începură a șușoti în gulerile înalte ale șubelor de oaie.

— Peste cîțiva ani, cînd om mai veni pe la Palazul Mare, n-or să ne mai înfășoare colectiviștii într-o asemenea șubă cu lîna ca firele de mătura, vorbi profesorul Timaru strîmbindu-se și arătînd către șuba cu care era îmbrăcat. Dacă reușim să încrucișăm „Merinosul" nostru de Palas cu „Stogoșa" și „Țigaia" gospodăriei o să iasă un metiș cu lînă mai multă și mai fină.

Petre Culețu trăgea cu urechea. Pe atunci habar n-avea ce-i aia „metiș" macar că stătuse între animale de cînd se știa. Dar în mintea lui gîndise: „O să scoateți voi de pe oile noastre lînă ca puiui cînd m-oi face eu popă". Nu îndraznise însă să-și spună gîndul cu glas tare. Președintele îl sfătuise să nu-i supere pe oaspeți.

— Nici nu bănuiești tu ce noroc a dat pe capul nostru, i-a spus el lui Petre Culețu. Aștia-s oameni învățați, oameni care și-au tocit coatele pe bănci ani de zile. Bagă bine la cap ce-ai să auzi. Că pe urmă ei pleacă. Și tu rămîi să faci întocmai așa cum ți-au spus. Ai grijă. Să nu ne faci de rîs.

Ș-a speriat, dar nu s-a dat în lături de la treabă. Dacă oamenii îl aleseseră, înseamnă că avuseseră încredere în capul lui. De aceea, cînd Culețu auzi a doua oară cuvîntul „metiș" opri caii, scoase de la piept caietul cu pătrățele și-l notă cu un „m" cît toate zilele. Apoi mînă mai departe.

În curînd ajunseseră la stînă. Cei doi profesori se uitară îndelung în dreapta, în stînga, departe în zare, se uitară să vadă măcar o șură de paie sau o magazie unde trebuiau să fie adăpostite grăunțele. Dar nu văzură decît țarcul oilor și un bordei săpat în pămînt.

— Bine, măi oameni, dar ce mănîncă oile dumneavoastră? întrebă profesorul Petcu de cum călcă pe pămîntul stînii.

— Apoi, ce să mănînce? Iaca, am lăsat anume pe cîmp niște coceni netăiați, ast'toamnă. Și-acuma, rod și ele ce pot.

Petcu se uită la confratele său cu niște ochi care spuneau: „Ei, cu ce vrei să ameliorăm aici „Spanca", tovarășe profesor? Cu coceni netăiați? Păi așa nu se poate".

— Așa nu se poate, rosti și Timaru cu ochii în ochii lui Culețu. Oile astea trăiesc, săracele, mai mult cu zile.

— Apoi cam așa e. La noi e o vorbă: „Fie vacă, fie oaie: apă, paie și bătaie".

— Vezi, tovarășe Culețu? Și-apoi ne mai mirăm de ce avem o producție atît de mică. De ce n-avem lînă și carne îndeajuns... Iată, d-aia n-avem. Fiindcă dumneavoastră și alții, și alții, creșteți vitele cu... „apă, paie și bătaie".

Culețu nu știa ce să răspundă. Răsucea în mîini bîta noduroasă și se uita în zare, doar, doar, o vedea venind oile, ca profesorul să-l întrebe altceva.

Și într-adevăr oile veneau. Era o turmă puțintică, cenușie, înconjurată de o mulțime de cîini mari, ciobănești. La vederea străinilor dulăii începură a lătra răgușit, furioși. Atunci sări din mijlocul turmei un bărbat vînjos, cu sarica pe umeri.

— Huo, Ciobănică! Astîmpărați-vă! se repezi el cu bîta printre cîini.

Îndată dulăii se liniștiră și se făcură covrig la picioarele lui.

— Aici s-ar putea spune că aveți mai degrabă o turmă de cîini, rîse Timaru, în timp ce-i strîngea cu putere mîna omului cu sarică.

— Ia, încă un cioban de-al nostru, Petre Nicula, se simți dator Petre Culețu să-și prezinte tovarășul.

Împreună cu cei doi profesori Petre Culețu coborî în bordei. Nicula îndemnă oile spre uluc, să le adape. Oile behăiau, înfometate, nerăbdătoare să plece din nou pe cîmp, să mai apuce un fir, două, din frunzele uscate ale cocenilor rămași acolo sub zăpadă, din toamnă.

— Măi, proastelor, tăceți odată. Trebuie să mă duc colo, în bordei, să aud ce spun oamenii ceia. Că doară pentru voi au venit. Pentru voi și pentru noi. Să ne-nvețe cum să trăim mai bine. Auziți? Și dădu fuga înspre bordei.

...Toate au mers cum au mers, pe toate le-au băgat la cap ciobanii. Au învățat și ce-i aceea „metiș", și din ce cauză se pot îmbolnăvi sau cum se pot vindeca animalele, au învățat și cum trebuie hrănite și îngrijite. Numai un lucru părea să meargă mai greu: așa-numitele registre cu evidența primară.

— Cum bre? se minuna Nicula. Adică să scriem noi în fiecare zi, pentru fiecare oaie cînd se naște, cît mănîncă, cît lapte dă, cînd... doamne ferește, dă ortul popii? Păi trebuie să ne angajăm un contabil. Asta-i lucru greu, nu glumă. Noi nu prea sîntem învățați a mînui condeiul.

...Nu erau învățați, dar au învățat. Au învățat mai întîi să construiască animalelor adăposturi cum trebuie. Pentru vitele mari au ridicat grajduri încăpătoare, pentru oi saivane. Au învățat apoi să asigure animalelor hrană bună: furaje de porumb, mazăre, trifoi, lucernă, tocate și însilozate. Ei cu practica, profesorii cu știința... au răzbit.

Și nu mai tîrziu decît acum cîteva săptămîni Petre Culețu, pe pieptul căruia strălucea o decorație, „Ordinul Muncii" clasa a treia, a arătat, la Orașul Stalin, în fața zootehniștilor din întreaga țară, adunați în prima lor consfătuire, rezultatele obținute: la oi, media pe turmă 3,5 kg de lînă, la vaci (rasa roșie de stepă) aproape 3.000 l de lapte pe cap de vacă.

— Și asta nu ne mulțumește, vorbea aprins Petre Culețu. Deocamdată, n-avem condiții de mecanizare. În '58 ne-am propus să construim un grajd modern, cu linie decovil și adăpători automate. Atunci și vacile noastre or să fie mai darnice.

— Dar nu ne-ai spus ce mai fac acum profesorii dvs. Petcu și Timaru, l-a întrebat în pauză un colectivist de prin Bărăgan. Mai vin pe la gospodărie?

— Apoi, mai vin ei, da' mai rar. Că acuma au luat în primire alte gospodării...

STELA NEAGU

E BINE SA ȘTIM

Cum putem obține recolte timpurii de legume - verdețuri

Legumicultorii știu că majoritatea legumelor-verdețuri (spanac, salată, lobodă, mărar, ceapă și usturoi verde) se însămînțează sau se plantează în cîmp, în scopul obținerii de recolte timpurii, toamna sau în preajma iernii. Apoi în primăvară culturile se plivesc, se prășesc, se îngrașă ș.a.m.d., iar prin aprilie pot fi date pe piață primele verdețuri.

Există mijloace prin care putem forța legumele-verdețuri așa încît să obținem recolte și mai timpurii, adică prin luna martie. Iată practic cum putem face acest lucru:

Pe la sfîrșitul lunii ianuarie și începutul lui februarie se îndepărtează zăpada de pe culturi, bălegarul cu care au fost acoperite se trage pe poteci, iar peste brazde se așează tocuri de răsadnițe (la acele legume-verdețuri însămînțate sau plantate pe brazde cu lățimea egală cu a tocurilor). Tocurile se acoperă cu geamuri, iar cînd este prea frig se aștern deasupra rogojini. În jurul tocurilor pe potecile dintre brazde se așează bălegar proaspăt de cal în strat gros cît înălțimea tocului.

Gospodăriile care dispun de răsadnițe le pot folosi pentru a produce legume verdețuri timpurii însămînțate chiar acum pe timpul iernii. Pentru aceasta se pregătesc răsadnițele calde pe la sfîrșitul lui ianuarie și începutul lui februarie, în care se introduce un amestec din pămînt de grădină cu 25 la sută mraniță. Grosimea stratului de pămînt trebuie să fie de 15—20 cm.

Cînd pămîntul introdus în răsadnițe s-a încălzit, iar temperatura a ajuns la 12—14° C. se poate începe semănatul sau plantatul, avînd însă grijă să f[...] losim numai soiuri timpurii. Semănat[ul] se face în rînduri la distanța de 10—[...] cm. pentru salată și spanac și 7—8 c[m] pentru mărar. Se folosesc circa 4—[...] g. sămînță la m.p. pentru salată, 25-[...] g. la m.p. pentru spanac și măr[ar]. După semănat cultura se acoperă [cu] un strat gros de 2 cm. de mraniță, ca[re] se presează cu o scîndurică și apoi [se] udă cu apă călduță cu o stropitoar[e].

Pentru obținerea de ceapă timpur[ie] se plantează în răsadnițe bulbi cu di[a]metrul de 3—4 cm. Plantarea se fac[e] des așezînd bulb lîngă bulb care [se] acoperă apoi cu un strat de pămînt [de] grădină gros de 3—4 cm; se va ave[a] grijă să se completeze și spațiile goa[le] dintre bulbi. La un metru pătrat [de] răsadniță se plantează circa 12—15 k[g] bulbi de ceapă. Pentru a grăbi răsă[ri]rea cepei bulbii se țin înainte de plan[tare] 3—4 zile așezați în grămezi într-[o] încăpere caldă, stropindu-se din cîn[d] în cînd cu apă călduță. După aceea [se] se zvîntă puțin și se plantează.

Pînă la răsărirea plantelor răsadnițe[le] se țin acoperite cu geamuri și rogojin[i]. Cînd plantele au răsărit rogojinele [se] înlătură în timpul zilei avîndu-se gri[jă] să se păstreze în răsadnițe o tempera[tu]ră cuprinsă între 16—18°C ziua [și] 12—14° C. noaptea; de asemenea um[i]ditatea nu trebuie să fie prea mare.

La spanac, salată și mărar aerisire[a] se face cît mai des pentru a feri plan[tele] de îmbolnăvire. Ceapa se aerisește mai rar, deoarece temperatura ridicat[ă] grăbește creșterea ei. Udatul verdeț[u]rilor se va face rar și pătrunzător.

Să tratăm semințele de legume

Prima măsură în vederea prevenirii atacului bolilor la legume este tratarea semințelor. Acest lucru se poate face în mai multe feluri:

● *Pe cale umedă cu apă caldă astfel:* semințele se pun într-un săculeț de tifon sau de pînză rară care se umple 1/2 sau 3/4 cu sămînță și se leagă la gură astfel ca să rămînă un spațiu gol. Este bine să nu se trateze odată decît cantități mici de semințe, care să nu depășească un kg. Apoi săculețul se introduce în apă încălzită la 45° C. și se ține timp de 20 de minute; semințele de conopidă numai 15 minute. In tot acest timp săculețul se agită. După trecerea timpului de tratare săculețul se introduce timp de 5 minute în apă rece; apoi semințele se întind în strat subțire și se usucă la temperatura camerei. Această metodă se folosește la tratarea semințelor de varză, conopidă și tomate.

● *Tratarea pe cale umedă cu diferite substanțe chimice și anume:* cu soluție de sulfat de cupru în concentrație de 0,50 la sută, în care se scufundă săculețul respectiv și se ține timp de 15 minute în cazul semințelor de varz[ă] și 10 minute la celelalte legume (de[-]pildă, tomate vinete, ceapă, pepen[i] castraveți etc.). La tratamentul ume[d] poate fi folosită și soluția de formalin[ă] în concentrație de 0,25 la sută. Semin[]țele se țin în această soluție timp d[e] 15 minute.

● *Pe cale uscată,* care se face cu aceleași produse cu care se tratează grîul împotriva mălurei (Ceresan, Aba[] vit etc.). Semințele împreună cu pra[]ful de tratat (cînd sînt în cantităț[i] mari) se pun în tolba de saramura[] grîu; în cazul cantităților mici într-un borcan cu dop rodat (de farmacie) sau în pungi de celofan sau de hîrtie impermeabilă. După ce se introduce sămînța și pulberea, se agită bine timp de 5 minute, apoi sămînța se păstrează în săculețe curate pînă la folosire. Cantitatea de pulbere necesară la un kg. de semințe este: la varză 4 g., la tomate și vinete 3 g., la castraveți și pepeni 2 g., la morcovi 4 g., la fasole și mazăre 1,5 g.

La cursurile agrotehnice

Cursanții care urmează cursurile agrotehnice din cadrul gospodăriei agricole colective din comuna Hărman, regiunea Stalin, urmăresc cu atenție explicațiile care le sînt date la casa-laborator, de către inginerul agronom Erich Schneider, asupra structurii bobului de grîu.

UMOR BULGAR

GREȘEALA

În ziua aceea baba Dafina era într-o toană rea. Aceasta se vedea și din comportarea pisicuței de Angora, Muți, care pricepuse cam la ce s-ar fi putut aștepta de la babă în astfel de împrejurări. De aceea s-a strecurat cu agilitate sub pat de îndată ce baba a intrat în odaie și prin găurile cuverturii de dantelă urmărea cu răbdare să prindă momentul cînd va trece furtuna...

Dar furtuna abia avea să se dezlănțuiască. Se auzeau pași grăbiți tîrșiindu-se pe podea. Răsunau ușile trîntite și tremurau geamurile ferestrelor. În bucătărie zăngăneau oalele și crătițele izbite și... ah, ce groaznice priviri arunca baba pe sub sprîncenele-i groase!...

— Ce te tot necăjești, babă Dafina? întrebă din salonaș Minca, o fată blondă, chipeșă și mînjită cu vopsea și pap din cap pînă în picioare.

— De ce mă necăjesc?! clătină baba din cap. Ehe, de-ați fi puțintel mai mici ați vedea voi atunci!

Prin ușa abia crăpată se desfășura o priveliște amețitoare: pe podea, pe masă, pe scaune erau împrăștiate într-o dezordine îngrozitoare hîrtii colorate, vopsele, pensule, creioane, cutii cu pioneze și tot felul de obiecte de acest gen. Pe divanul de după ușa ce dădea în bucătărie, Minca prindea în pioneze pe niște panouri fotografii de școli, uzine, electrocentrale și apoi lipea chenare aurii. Pe masa cea mare nepotul babei, un flăcăiaș de vreo șaptesprezece ani, Plomen — pe nume — meșterea o lozincă cu litere mari și roșii. De cealaltă parte a mesei, unul lîngă altul, doi băieți din cartier — Pancio și Toșco, veniți cu cele mai bune intenții, să se uite și poate chiar să ajute cu ceva de-o fi nevoie. Ei îi dădeau la mînă lui Plomen cînd pensula, cînd cutia cu vopsele.

Părerea babei Dafina despre cei doi băieți nu era însă deloc măgulitoare. Asta deatunci, de cînd i-a văzut în fața măcelăriei, căznindu-se să lege o tinichea de coada unui cățeluș. Dar în afară de ăia doi, îi ședea strîmb la inimă mai ales zvîrluga asta de Minca! Era cu ochi și cu sprîncene că i-a căzut cu tronc la inimă lui Plomen. Unde-i Plomen e și Minca și unde-i Minca e și Plomen!

Cînd a trecut de cealaltă parte a mesei, mai să-i vină să cadă din picioare. Pe podea, pe scîndurile acelea pe care ea cu mîna ei le freca în fiecare sîmbătă cu praf de cărămidă și cu sodă ca să fie albe și curate, ca noi, acum sclipeau picături proaspete de vopsea verde și roșie. Ei, nu e asta obrăznicie?

Baba Dafina s-a uitat pe sub sprîncene și dintr-odată, cum s-ar zice, toți dracii i s-au urcat la cap!

— Bre, Plomene, bre vampirule, acum am să-ți rup oscioarele! Ia vezi ce mi-ai făcut pe scînduri!...

— Nu-i nimic, bunico! răspunse pentru a o liniști nepotul-său. Am să le șterg eu cu benzină ori cu gaz

— Să-ți ștergi ție coarnele, la ce-mi mai sînt bune podelele șterse cu gaz?

— Of și matale bunico, încercă s-o ia cu ușurelul nepotul-său. La urma urmei o să se cheme că ai făcut și dumneata ceva pentru alegeri... un sacrificiu să zicem...

— Eu sacrificii? s-a aprins și mai și baba. Dacă nici eu n-am făcut sacrificii atunci cine? Un an întreg, uită-te la el?! Vis-a-vis s-a clădit un bloc. Un an întreg mi-ați cărat în casă pe picioare var, nisip și toate gunoaiele din lume. Abia au terminat blocul și alături au început din nou construcții.

— Ce să-i faci, se construiește mult, bunicuțo, ia uite, o îmbie Minca spre un fotomontaj. Locuințe, uzine, școli, baraje... precum vezi curată agitație...

— Agitație! Dar ce aveți cu dușumelele mele? Poate faceți cu ele agitație? mormăi de-acum mai potolită bătrînica. Și poate că totul s-ar fi terminat aci dacă chiar în acel moment unul din cei doi băieți nu ar fi scăpat pensula din mînă.

Printre strigăte și blesteme își aminti că prin septembrie nu s-a găsit ulei la băcănie.. că brînză de oi nicăieri nu găsești... că băcanul se poartă urît cu clienții... că aseară a căutat andrele și lacherdă dar n-a găsit...

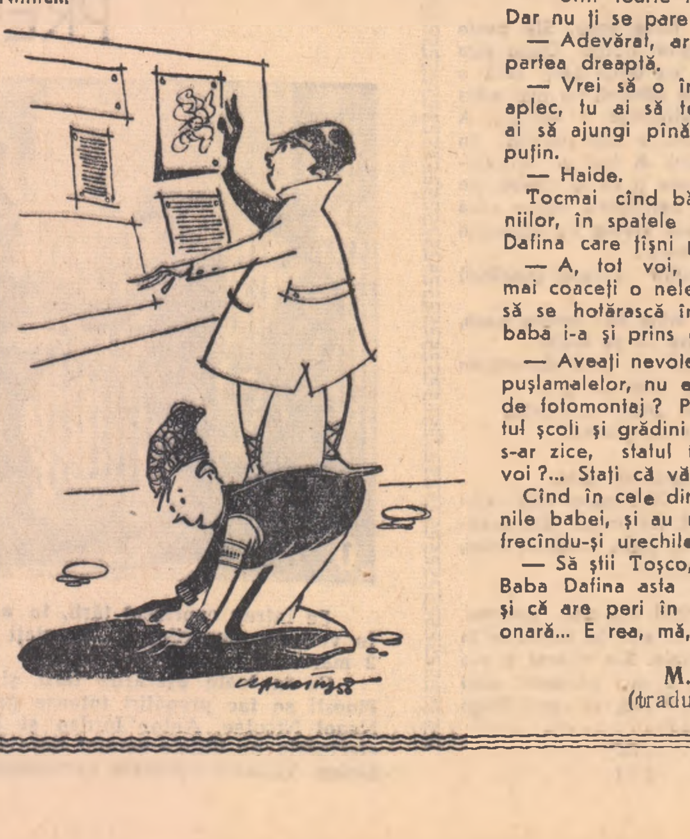
Și ăștia, da' ăștia ce învață la școală? Să spargă geamurile oamenilor cu fotbalul ăla afurisit? Și nici cîinilor nu le dă pace, că le leagă tinichele de coadă; și apoi fură lalele din curțile oamenilor pentru pavoazarea de 1 Mai...

Baba făcu doi pași spre ei dar băieții nu mai așteptară și ca luați de vînt se făcură nevăzuți pe ușă afară. Cînd se crezură la adăpost în stradă Pancio îi zise prietenului său:

— Uf, ce babă rea, nimic nu uită!

— O reacționară, îi răspunse Toșco.

— Și n-ai auzit-o? Lacherdă nu găsești... Nimic...

— Mare nenorocire două picături de vopsea pe podea...

— Tu știi, asta, cînd i-o veni dracii, rupe în bucăți fotomontajul și lozincile...

— Numai să-ncerce, că... Vrei să stăm de veghe și s-o împiedicăm să le distrugă?

— Bun!

După o vreme Pancio și Toșco au început să se joace de-a prinselea prin grădinița de peste drum ca să se încălzească. Cînd într-un tîrziu și-au amintit de pericolul ce-l prezenta baba, lozincile și fotomontajul împodobeau locul stabilit în colțul din dreapta al străzii.

— Sînt minunate, și-a dat cu părerea Pancio. Minca asta este o pictoriță adevărată!

— Sînt foarte frumoase, a întărit Toșco. Dar nu ți se pare că lozinca e cam strîmbă?

— Adevărat, ar trebui strînsă sfoara din partea dreaptă.

— Vrei să o îndreptăm? Eu am să mă aplec, tu ai să te urci la mine în circă și ai să ajungi pînă la sfoară ca s-o strîngi puțin.

— Haide.

Tocmai cînd băieții erau în toiul strădaniilor, în spatele lor se auzi glasul babei Dafina care țîșni pe poartă:

— A, tot voi, afurisiților! Știam eu că mai coaceți o nelegiuire. Și pînă cînd băieții să se hotărască încotro să caute salvarea, baba i-a și prins de urechi.

— Aveați nevoie de poze. Nu vă e rușine, pușlamalelor, nu e păcat să rupeți frumusețe de fotomontaj? Pentru voi construiește statul școli și grădini și casele pionierului. Cum s-ar zice, statul face totul pentru voi iar voi?... Stați că vă rup urechile.

Cînd în cele din urmă au scăpat din mîinile babei, și au reușit să fugă, Pancio zise frecîndu-și urechile înroșite:

— Să știi Toșco, mi se pare că am greșit. Baba Dafina asta este adevărat că-i o cață și că are peri în nas dar nu este o reacționară... E rea, mă, asta e!...

M. ST. GORCIVCHIN
(traducere de Solo Juster)

Din experiența UNITĂȚILOR AGRICOLE COOPERATISTE

Veniturile nu pot spori fără creșterea fondului de bază

Un gospodar cu cap nu uită niciodată să privească înainte. Ori de cîte ori s-apucă de vreo treabă chibzuiește cam așa: Am să cîștig atîta. Cu atîta îmi acopăr trebuințele de trai. Iar din prisos am să-mi mai iau o vită, o unealtă, mai ridic o magazie, mai plantez 5—6 pomi. Și toate astea au să-mi dea putința ca la anul viitor să-mi salt cîștigul și mai mult.

Dar dacă gospodarul chibzuit privește înainte, cu atît mai mult o fac colectiviștii. Intocmindu-și planul de producție, ei se gîndesc neapărat la viitor, la dezvoltarea și la întărirea colectivei lor. Și pentru asta ei prevăd în planul de producție ce cotă parte din venituri vor repartiza în anul respectiv la fondul de bază, care constituie garanția trăiniciei și dezvoltării necontenite a gospodăriei. El dă posibilitatea să se lărgească ramurile de producție existente și să se creeze alte ramuri noi. Iar acestea duc în mod firesc la creșterea veniturilor.

Cînd însă prevederile din planul de producție nu se realizează și cînd fondul de bază stă pe loc, atunci e limpede că și gospodăria stă pe loc. Se miră cîte unii pe la Bistrița de ce gospodăria colectivă din Unirea nu mai e printre gospodăriile fruntașe pe raion, ca pînă mai acum un an. Dar dacă s-ar uita puțin prin planurile ultimilor ani, precis că nu s-ar mai mira. Ar constata atunci că pînă în 1956 colectiva a urcat mereu.

Mai apoi, suișul s-a oprit. Iar în 1957 colectiva a pornit în jos. Din planul de producție se vede clar că prevederile nu s-au realizat nici în sectorul cerealier, nici la grădina de legume, nici la fermele de animale. In ceea ce privește venitul bănesc el n-a fost realizat decît în proporție de 28 la sută. Bineînțeles că în asemenea condiții nici prevederile referitoare la sporirea fondului de bază n-au mai fost îndeplinite. Iar urmările s-au și făcut simțite. Colectiva n-a mai fost în stare să împartă membrilor decît a treia parte din produsele și banii împărțiți odinioară.

In mod firesc se pune întrebarea: ce s-a petrecut aici? Un lucru foarte simplu dar destul de regretabil. Pînă în 1956, președinte al gospodăriei din Unirea a fost Emil Anca. Nu era specialist în ale agrotehnicii. Dar era dotat cu spirit de organizare și conducere, era iubit de oameni și punea atîta inimă în ceea ce făcea, încît arareori se întîmpla ca cineva să nu-l urmeze. Fondul de bază, averea obștească creșteau într-una; urcau și veniturile colectiviștilor.

Dar pe Anca l-a luat raionul și l-a dat la altă muncă. In zadar au încercat colectiviștii să-l rețină. N-a fost chip. Raionul era raion și nu putea gospodăria să i se opună. Oamenii s-au resemnat și au ales alt președinte. Dar n-a corespuns. In scurtă vreme l-au înlocuit. Din nou s-au înșelat în așteptări. A fost nevoie de al treilea. Tot prost au nimerit-o. Toți trei pierdeau din vedere lucrul esențial: dezvoltarea și apărarea avutului comun. Cum era și natural, gospodăria n-a mai mers cum trebuia. Iar oamenii descurajați au început să absenteze de la muncă. In loc ca fiecare membru să presteze cel puțin 120 de zile-muncă, cei mai mulți n-au depășit 50. Neobținîndu-se producția globală planificată nu s-a putut îndeplini nici planul creșterii fondului de bază.

Din fericire, lucrurile au intrat pe vechiul lor făgaș. Raionul l-a adus pe Anca înapoi, iar oamenii l-au reales în funcția de președinte. Cam tîrziu, dar vorba aceea: tot mai bine mai tîrziu decît niciodată. Și de atunci s-au remarcat o serie de îmbunătățiri: colectiviștii s-au întors la muncă, grîul s-a însămînțat la timp și în condiții bune, s-a cărat ceva gunoi la cîmp. Cît despre Anca, el așteaptă primăvara cu încredere. E hotărît să schimbe fața lucrurilor la gospodăria din Unirea. Numai dacă nu i-ar mai găsi raionul altă întrebuințare.

N. CULAI

La gospodăria agricolă colectivă din comuna Romînești, regiunea Ploești, a început de curînd însămînțatul culturilor timpurii. Printre cei care fac această lucrare se numără și colectivistele Constanța Răducanu, Preda Fița și Păun Dumitra.

Cresc veniturile colectiviștilor

Folosind mașinile S.M.T.-ului și aplicînd metodele agrotehnicii înaintate, colectiviștii de la G.A.C. „Tudor Vladimirescu" satul Roit, raionul Salonta, obțin recolte tot mai sporite.

Astfel în anul 1957, colectivistul Caciora Teodor a primit pentru munca sa în gospodărie: 2.000 kg de grîu, 2.300 kg de porumb știuleți, 400 kg orz, 105 kg zahăr și alte produse precum și suma de 3.500 lei.

Venituri mari au primit și familiile colectiviștilor: Cimpan Ioan, Mihuța Daniel, Bradea Gh, Bradea Teodor și alții.

Ca urmare a acestor rezultate, gospodăria agricolă colectivă „Tudor Vladimirescu" a primit încă 3 membri noi, care s-au convins de avantajele muncii în comun.

Pe lîngă veniturile mari obținute, colectiviștii se îngrijesc să mărească și fondul de bază al gospodăriei, care a crescut de la 19.230 lei cît era în 1956 la 146.220 lei în anul trecut.

TRIPA TEODOR
corespondent

Cui folosește?

Odată înființată, lucrul cel mai greu într-o gospodărie colectivă este alegerea oamenilor în stare să-i conducă treburile. Săteni care, pînă la semnarea cererilor, aveau să chibzuiască și să conducă munca într-o gospodărie mică — cea personală, se pomenesc că li se încredințează răspunderea unei unități în care muncesc zeci și chiar sute de membri, cu o avere de milioane de lei. Nevoia unor cadre de conducere capabile și pricepute a dus la înființarea a numeroase școli de pregătire a președinților, brigadierilor și contabililor din gospodăriile colective.

Ce fac acești oameni după isprăvirea școlii, cum sînt ei folosiți? Dacă ar fi să răspundă la această întrebare conducerea secției agricole a raionului Rădăuți, nu ne putem aștepta la un răspuns satisfăcător. Statistic, lucrurile se prezintă așa: în ultimii opt ani, au fost școlarizați 14 președinți, 29 contabili și 23 brigadieri. Dintre aceștia mai ocupă funcțiile pentru care au fost pregătiți doar 6 președinți, 9 contabili și 5 brigadieri. După cum se vede, mai mult de jumătate dintre președinți au fost schimbați, fără să mai vorbim de contabili rămași mai puțini de o treime și brigadierii sub un sfert.

În cele mai multe cazuri, oamenii au fost schimbați cu temei. Ei nu s-au dovedit a corespunde unei încrederi atît de mari; s-au arătat lipsiți de pricepere, iar unii chiar de dorința de a lucra în funcțiile încredințate după școlarizare, deși, ca simpli colectiviști, sînt printre fruntași. O parte dintre cei schimbați, îndeosebi din funcțiile de brigadieri, au fost înlocuiți fără motive destul de întemeiate și în detrimentul mai bunei organizări a muncii din gospodărie. Nu poate fi considerată întru totul normală situația de la gospodăria colectivă din Bivolărie, unde toți cei cinci colectiviști școlarizați au fost înlocuiți cu alți neșcolarizați.

Și într-un caz și în celălalt, organele agricole nu pot fi absolvite de partea lor de vină. Instrucțiunile privind recrutarea cadrelor pentru școlile de pregătire arată că la aceste școli trebuie trimiși oameni care se bucură de prestigiu, au perspective să muncească în funcțiile pentru care sînt trimiși la pregătire etc. Cum s-a procedat însă? Secția agricolă regională a cerut să i se comunice — și încă urgent — numele celor propuși, secția agricolă a raionului a căutat la repezeală cîțiva oameni și... sarcina a fost îndeplinită. S-au „respectat" prevederile planului de școlarizare. Nimeni nu s-a gîndit însă că gospodăria păgubește prin scoaterea din producție a unor oameni care altfel muncesc bine, că se cheltuiesc aproape inutil însemnate fonduri bănești.

Se vor mai repeta, oare, asemenea practici greșite?

T. OPREA

Brigăzile piscicole își lărgesc activitatea

Numărul brigăzilor piscicole ale gospodăriilor agricole colective din raionul Călărași sporește în fiecare an.

În cursul anului 1957, asemenea brigăzi au funcționat atît în gospodăriile colective așezate pe malul Borcei sau al iezerului (Ceacu, Cuza-Vodă, Mircea-Vodă) cît și în cele care dispun de bălți închise (Ulmi, Independența, Vlad Țepeș). In cherhanaua cartierului Mircea Vodă din Călărași soseau și continuă să sosească zilnic numeroase bărci ale gospodăriilor colective, încărcate cu zeci de tone de crap, somn, ori șalău. S-au făcut remarcate, prin rodnica lor activitate, brigada permanentă și cea sezonieră de la gospodăria colectivă „Gh. Dimitrov" din Ceacu, care, în cursul anului 1957, au realizat 100.000 lei.

Sub îndrumarea întreprinderii piscicole regionale, în 1958 iau ființă în gospodăriile colective noi brigăzi piscicole, iar cele vechi își continuă activitatea. Pe întregul raion gospodăriile agricole colective vor dispune de 16—18 brigăzi piscicole permanente și sezoniere.

GH. ADAM

Impotriva aplicării nejuste a sistemului îmbunătățit de salarizare în G.A.S.

Experimentarea noului sistem îmbunătățit de salarizare, care a început la data de 1 aprilie 1957 să se aplice în toate gospodăriile agricole de stat, s-a dovedit a fi deosebit de importantă. In această perioadă, noul sistem a fost supus discuției largi a muncitorilor și specialiștilor din unitățile agricole de stat. Discuțiile și dezbaterile au arătat că, față de felul cum se făcea înainte retribuirea muncii, noul sistem este mai stimulativ, este mult mai simplu și mai ușor de înțeles, asigură mai bine creșterea productivității muncii și cointeresarea materială a muncitorilor. Trebuie subliniat de asemenea faptul că, o dată cu aplicarea noii salarizări, a fost îmbunătățit și sistemul de organizare a muncii în brigăzile de producție, a crescut rolul maiștrilor și șefilor de brigadă în producția agricolă. Aceasta a contribuit la reducerea cu aproximativ 19 la sută a numărului brigăzilor de producție, la conducerea acestora fiind astăzi maiștri, tehnicieni și ingineri cu experiență și practică îndelungată.

Sistemul de salarizare îmbunătățit a avut o contribuție însemnată la obținerea unei producții sporite la hectar și pe cap de animal în gospodăriile agricole de stat. Astfel, datorită succeselor obținute, gospodăriile agricole de stat au livrat în anul 1957 o cantitate de cca 380.000 tone grîu și secară, cu aproape 200.000 tone mai mult ca în 1956. Depășiri importante au fost obținute și în producția zootehnică, gospodăriile realizîndu-și planul la lapte în proporție de 108 la sută, la carne în proporție de 107 la sută etc. Ca rezultat al creșterii producției și productivității muncii, s-a mărit simțitor și cîștigul mediu al muncitorilor agricoli, șefilor de brigadă și maiștrilor (în medie cu 20—45 la sută). In sectorul zootehnic, bunăoară, la vacile de lapte producția pe anul 1957 a crescut cu 30 la sută, față de anul 1956, iar productivitatea muncii cu 43 la sută. In același timp, cîștigul mediu al îngrijitorilor de vaci a crescut cu 33 la sută, ceea ce dovedește încă odată superioritatea sistemului de salarizare îmbunătățit și influența lui asupra creșterii producției și productivității muncii.

Pe lîngă rezultatele pozitive obținute, în cursul experimentării au existat și unele deficiențe, datorate în mare parte cadrelor de conducere tehnico-administrative și organelor sindicale, care nu au interpretat în mod creator noul sistem îmbunătățit de salarizare și din această cauză l-au aplicat greșit. Astfel, încadrarea mecanizatorilor nu a fost făcută în toate unitățile după calificarea și vechimea în meserie. Deși regulamentul arată că vechimea tractoriștilor se stabilește pe bază de acte, în aceste unități vechimea a fost considerată numai de la data de cînd ei funcționează în întreprinderea respectivă. In multe gospodării agricole de stat, cum ar fi Drăgășani-Pitești, Ostrov-Constanța, la constituirea brigăzilor și repartizarea terenurilor arabile sau cultivate cu vii, livezi etc., și a efectivelor de animale, nu s-a ținut suficient seama de gradul de comasare a terenurilor, de amplasarea construcțiilor și de posibilitatea de cuprindere a acestor sarcini de către maiștri. Din această cauză, unii maiștri nu au reușit să asigure organizarea și supravegherea muncii, recurgînd la angajarea unor șefi de echipă ca ajutoare, plătiți sub diferite forme și denumiri camuflate ca, de pildă, muncitori agricoli permanenți etc. De asemenea, în multe gospodării de stat, ca cele din regiunea Oradea, conducerile tehnico-administrative nu au respectat tarifele de plată indicate pentru lucrările vegetale, majorînd ilegal aceste tarife peste limita admisă de regulament, depășind din această cauză fondul de salarii pe gospodării. Unele gospodării agricole de stat, ca cea din Urziceni, regiunea București, au înțeles să plătească muncitorii din sectorul vegetal în regie, sub pretext că Ministerul Agriculturii și Silviculturii nu a indicat normele de lucru pentru o serie de lucrări, care în mod practic nu puteau fi normate decît în gospodărie (recoltări de legume, lucrări în grădinărie etc.). In multe gospodării agricole de stat, conducerile tehnico-administrative, fără a ține seama de condițiile specifice de lucru ale diferitelor brigăzi de tractoare (cum ar fi pe teren în pantă, pe parcele mici, pe teren cu rezistență mare etc.), nu au acordat tarife de plată diferențiate pe hectar și lucrări, cu plus sau minus 25 la sută, conform regulamentului. Aceasta a dus la o nivelare a retribuției muncii.

Este cunoscut că în trecut, gospodăriile agricole de stat au fost obișnuite să li se comunice clasificarea lor după unul din cele trei tipuri de sol, clasificare care a avut serioase deficiențe din punct de vedere tehnic. In mod practic, clasificarea gospodăriilor agricole de stat după tipurile de sol se poate face numai pe baza unui studiu documentat și în urma cartării solului, începînd în special cu acele unități care au terenurile comasate. Pînă atunci, este necesar ca tovarășii din conducerile administrative, cu avizul comitetelor de întreprindere din fiecare gospodărie, să stabilească condițiile reale de lucru la începutul fiecărei campanii de lucrări, sau ori de cîte ori se modifică condițiile normale de lucru ale tractoriștilor pentru lucrările executate cu tractoarele. Pe această bază să fie acordate în mod diferențiat tarifele de plată pe hectar și fel de lucrare, punînd astfel în condiții egale de lucru pe tractoriștii care execută anumite lucrări în cadrul întreprinderii, dar care lucrează totuși în condiții diferite de muncă.

Aplicarea corectă a sistemului de salarizare îmbunătățit constituie una din sarcinile de bază ale organelor administrative și sindicale din unitățile agricole de stat, condiție necesară pentru creșterea productivității muncii și a cointeresării materiale a muncitorilor agricoli.

T. ANDONE
activist al C.C. al Sindicatului Muncitorilor din Agricultură și Silvicultură

Colțul inovatorului

Dispozitiv pentru demontarea supapelor de refulare de la pompa de injecție a motorului D. 35

Pe partea frontală a plăcii de fontă, ce reprezintă capul pompei de injecție, se află cilindrii în care se montează, prin apăsare, cu ajutorul racordorului ce fixează conducta de înaltă presiune, garnitura și supapa de refulare. După cum se știe, scoaterea supapelor se face în mod obișnuit cu ajutorul șurubelniței, pensetei sau cleștelui. Aceste scule pot deteriora însă filetul supapei. Observînd acest lucru, tov. Bitay Francisc — mecanic de atelier la S.M.T. Sibiu, regiunea Stalin — s-a gîndit să construiască un dispozitiv ce poate fi folosit cu succes în campania de reparații de iarnă ca și în timpul exploatării.

Dispozitivul se compune dintr-un șurub care la un capăt este prevăzut cu un mîner, iar la celălalt capăt cu o gaură filetată. Pe șurub se înșurubează o piuliță.

Pentru a demonta supapa cu ventilul de refulare, din capul pompei, se deșurubează racordul conductei de înaltă presiune din capul de fontă al pompei și se îndepărtează împreună cu resortul. Sub umărul de sprijin al racordului, care este în contact cu supapa de refulare, se află garnitura de fibră, căptușită de ambele părți cu tablă de cupru. Aceasta, din cauza presiunii racordului lățindu-se, împiedică ieșirea cu ușurință a supapei. Pentru a scoate supapa, se introduce șurubul dispozitivului în locul racordului, pînă ce atinge filetul supapei, pe care-l prinde prin înșurubare; apoi se blochează cu ajutorul piuliței Prin răsucirea inversă a minerului se extrage supapa de refulare din capul de fontă al pompei de injecție.

Folosind dispozitivul indicat, demontarea supapelor cu ventilele de refulare de la pompele de injecție D.35 se face în jumătate de timp cît este prevăzut în normativele de lucru. De asemenea, se evită deteriorarea supapelor și lăcașelor din capul pompei, precum și accidentarea muncitorului prin folosirea altor scule.

De aceea, recomandăm aplicarea dispozitivului, care se poate confecționa cu ușurință în atelierul oricărui S.M.T. sau gospodărie de stat.

In mod obișnuit, furajele concentrate sînt date animalelor din gospodăria agricolă de stat Periș, raionul Snagov, sub formă de uruială. In fotografie: muncitorii Ana Lubrianov și Mihai Alexandru execută uruitul porumbului.

După închiderea consfătuirii

In zilele de 29-30 ianuarie în Orașul Stalin s-a ținut consfătuirea regională consacrată întăririi economico-organizatorice a gospodăriilor colective și lărgirii sectorului agricol socialist.

La consfătuire au participat președinții gospodăriilor agricole colective și secretarii organizațiilor de bază din gospodării, activiști de stat și de partid, membri ai comitetului regional și ai comitetului executiv al sfatului popular regional, brigadieri, ingineri agronomi și zootehniști. La consfătuire a luat parte tov. Vladimir Gheorghiu, secretar al C.C. al P.M.R.

După închiderea consfătuirii participanții au vizitat cîteva gospodării agricole colective fruntașe.

Impărțiți în patru grupe participanții au plecat dis-de-dimineață cu autobuzele la gospodăriile colective din: Hărman, Bod, Hălchiu și Codlea.

Aș fi vrut să urmăresc toate cele patru grupuri, dar cum acest lucru nu era posibil m-am hotărît să merg la Codlea. Vizita a început de cum am intrat pe poartă, cînd în mîinile vizitatorilor au apărut carnete și creioane. Iată casa-laborator. Cît de frumos e amenajată! De jur împrejurul pereților sînt rafturi. În unele sînt mulaje de diferite legume, în altele sînt semințe, îngrășăminte etc. In mijloc, pe mese, sînt rînduite tot felul de aparate. Aici, după cum am aflat, colectiviștii care urmează cursurile agrotehnice fac lucrările practice. Se dau explicații și încetul cu încetul vezi cum și de ce colectiviștii din Codlea au obținut recolte mari la hectar: 2.345 de kg la grîu, 3.065 de kg la orz, 24.000 de kg la unele soiuri de cartofi. De la casa-laborator mergem să vizităm grajdurile. Inginerul Corneliu Bogdan dă explicații vizitatorilor.

„Gospodăria noastră, spune el, a căutat să folosească toate metodele înaintate de creștere a animalelor pentru a obține producții cît mai mari și la un preț de cost scăzut. Dar pentru aceasta a trebuit să realizăm principalul: adică baza furajeră. Dispunem azi de însemnate cantități de fînuri (287,7 tone), concentrate (43,3 tone), tărîțe (15 tone), siloz (324 tone), cartofi (36,9 tone), tăiței de sfeclă etc. Cu furajele pe care le avem putem întocmi rații corespunzătoare și variate. In asemenea condiții este clar de ce anul trecut am obținut producții bune: 2.064 de litri de lapte pe cap de vacă furajată, 8 purcei la o fătare, 2 kg de lînă pe cap de oaie. Am hotărît să sporim numărul animalelor pentru a ajunge în acest an la 46 de vaci, 1.160 de oi, 32 de scroafe.

Toți privesc, întreabă. Unii se interesează de metodele folosite la muls, alții de felul cum sînt crescuți viței, alții de îngrijirea și hrana dată oilor, cum sînt hrăniți porcii etc.

Din explicațiile date am aflat că anul trecut sectorul zootehnic a adus un venit de aproape 290.000 lei.

Vizita a continuat la seră. Aici peste cîteva zile se vor planta primele răsaduri de roșii și garoafe, care vor aduce un venit de 110.000 lei.

Puteam oare pleca din Codlea fără să fi trecut prin cartierul colectiviștilor? Am fi adus harnicelor noastre gazde un afront pe care desigur că nu ni l-ar fi iertat.

Vizita la gospodăria agricolă colectivă din Codlea s-a terminat. Ea a constituit un prețios schimb de experiență, un ajutor însemnat în ceea ce privește buna organizare și însușire a unor noi metode de muncă.

Mașinile sînt din nou pline. Dar mai pline sînt inimile și carnetele vizitatorilor cu tot ce au văzut și au auzit.

Ing. PLOPEANU FLORICA

Realizări și perspective

Satul Iulia este așezat pe valea rîului Taița, la terminarea prelungirii munților Măcin. Incă din vremuri depărtate, locuitorii acestor meleaguri aveau ca îndeletnicire principală păstoritul. Așa se explică de ce colectiviștii de azi sînt oameni pricepuți în creșterea animalelor.

Sectorul zootehnic al colectiviștilor din satul Iulia nu este prea mare. Cu toate acestea el a adus venituri însemnate. Din venitul provenit din acest sector colectiva și-a cumpărat anul trecut un camion de care avea neapărată nevoie. Multe produse animale au fost împărțite în contul zilelor-muncă, iar altele vîndute colectiviștilor la prețuri convenabile.

Dar colectiviștii nu se mulțumesc numai cu atît. Ei și-au propus ca în anul 1958 să mărească sectorul zootehnic. In plan este prevăzut ca numărul bovinelor să crească la 110, din care 30 vaci roșii de stepă; al oilor la 1.200, din care 800 din varietatea Spancă; al porcilor la 230, din care 30 de scroafe din rasa Marele Alb, al păsărilor la 650, din care 550 de găini și 100 de gîște. Pe o suprafață de 4 ha teren mlăștinos colectiviștii vor face un lac pentru a crește pește.

S-au gîndit colectiviștii că pentru toate aceste efective de animale e nevoie de adăposturi. De aceea au început încă de pe acum lucrările pentru a construi un grajd cu o capacitate de 50 de capete, un saivan pentru 500 de oi, o maternitate de scroafe, 3 silozuri cimentate pentru 150 de tone.

Cunoscînd priceperea și hărnicia colectiviștilor, poți fi sigur că gospodăria va depăși suma de 220.000 lei cît și-a propus să obțină în acest an din sectorul zootehnic.

VIRGIL AXENTE
secțiunea agricolă Tulcea

Cîteva învățăminte de la primul concurs republican de vinuri

Concursul republican de vinuri și consfătuirea cu viticultorii ce au avut loc de curînd la Institutul Hortiviticol București—Băneasa au scos la iveală atît rezultatele bune cît și lipsurile din sectorul viticol al țării noastre. Ne vom ocupa deocamdată de cele mai importante, urmînd ca la timpul potrivit să revenim. Vom începe deci cu rezultatele primului concurs de vinuri. Au fost prezentate aici 345 probe de vinuri albe curente de masă, vinuri roșii, vinuri seci, demiseci, licoroase, aromate, vinuri spumoase, vermuturi și coniacuri. Cele 302 medalii (46 de aur, 220 de argint și 36 de bronz) acordate de comisia de degustare, demonstrează marile posibilități pe care le avem în a produce vinuri bune, foarte bune și în cantități mari. In mod deosebit s-au distins (prin buchetul caracteristic și plăcut, prin finețea și aroma delicată) soiurile: Grasa de Cotnari, Feteasca albă și neagră, Frîncușa, Tămîioasa romînească, Riesling, Muscat Ottonel, Cabernet Sauvignon, Pinot Gris și altele.

In cadrul concursului s-a văzut că rezultatele obținute de sectorul cu cele mai mari posibilități — Departamentul Gostat — nu sînt de loc mulțumitoare. Prezentînd la concurs 131 probe, gospodăriile agricole de stat au primit abia 6 medalii de aur, 69 de argint și 23 de bronz, pe cînd Departamentul Industriei Alimentare (D.I.A.), la 139 probe prezentate a obținut 22 medalii de aur, 106 de argint și 9 de bronz. După cum se vede diferența este destul de mare. Să analizăm pe scurt cauzele care au dus la asemenea disproporție.

In primul rînd să ne oprim la materia primă: strugurii. Fără îndoială că gospodăriile agricole de stat produc struguri de cea mai bună calitate și în cantități mari. Dar, lipsa cramelor și pivnițelor de mare capacitate de prelucrare și depozitare, a utilajelor necesare și a aparaturii de laborator sînt cauzele principale ale insuccesului lor. De asemenea prezentarea vinurilor noi cu fermentația neterminată complet, fără a fi filtrate, a avut ca urmare un punctaj mai mic. Pentru a dovedi acest lucru este suficient să arătăm rezultatele obținute de institutele de cercetări horti-viticole și I.C.A.R. care produc materie primă de bună calitate și au laboratoare, crame și pivnițe bine utilate și încăpătoare ca și Departamentul Industriei Alimentare. Din cele 52 probe ale Institutului de cercetări hortiviticole, 12 au fost distinse cu medalii de aur, 33 cu medalii de argint și 3 cu medalii de bronz, iar I.C.A.R.-ul a primit 6 medalii de aur și 8 de argint la 14 probe trimise.

Calitatea unui vin este în funcție de materia primă, de schema tehnologică aplicată la vinificare și de locul unde se vinifică și păstrează vinul. Dacă în țară avem struguri și încă de calitate excepțională, nu putem spune același lucru și despre construcții. In cele mai multe podgorii, atît vinificarea strugurilor, cît și păstrarea vinului se făceau și continuă să se facă de către unii podgoreni în localuri cu totul necorespunzătoare, ceea ce influențează în rău calitatea vinului Pentru înlăturarea acestei stări de lucruri, în anii regimului nostru democrat-popular s-au luat unele măsuri menite să îndrepte starea de lucruri. Astfel, pînă în 1957 s-au construit în gospodăriile agricole de stat pivnițe și crame în capacitate de peste 650 vagoane, iar la Departamentul Industriei Alimentare s-au construit peste 20 uzine de vinificație dotate cu vase de depozitare în capacitate de 10.100 vagoane.

Cu toate acestea construcțiile și spațiul de depozitare existent nu asigură pe deplin necesitățile. Sînt unele gospodării de stat care mai țin și acum vagoane de vin, producția anului trecut, în bazinele de ciment și în vase de brad. Alte gospodării, din lipsă de pivnițe, țin vinul în magazii, unde temperatura se schimbă după vreme. Ori pentru o bună păstrare a vinului, temperatura trebuie să fie constantă de 12—15° C. Alte gospodării de stat păstrează vinul în pivnițe multe și mici. Gospodăria de stat Teremia Mare, regiunea Timișoara, de pildă, ține vinul în 150 de pivnițe, iar gospodăria de stat Apoldul de Sus, regiunea Hunedoara, în 187 de pivnițe.

Este deci necesar ca paralel cu acțiunea de refacere și dezvoltare a viticulturii, să se construiască crame și pivnițe de mare capacitate, în toate gospodăriile agricole de stat cu caracter viticol. In București, bunăoară, se simte nevoia unui depozit central gostat cu o capacitate de cel puțin 350—400 vagoane.

In ce privește sistemele de pivnițe cele mai potrivite pentru buna conservare a vinului, specialiștii oenologi trebuie să-și spună cu hotărîre cuvîntul. Este știut că asemenea edificii durează secole și greșelile pe care le putem face astăzi pot produce necazuri multor generații de specialiști ce vor urma după noi. De asemenea, se cere a fi dotate cu utilaje de vinificație toate gospodăriile de stat viticole, pentru ca ele să poată aplica o vinificare rațională, după ultimele cuceriri ale științei. Și tot atît de necesară este păstrarea în cele mai bune condiții a vinurilor noastre romînești, a căror faimă este cunoscută în multe țări de pe glob.

Din discuțiile purtate în cadrul consfătuirii a reieșit necesitatea de a se acorda o mai mare atenție formării de cadre noi și justei folosiri a celor existente. Nu rare sînt cazurile cînd elevii școlilor profesionale și de maiștri viticoli, trimiși în practică la diferite gospodării de stat, sînt folosiți ca „brațe de umplutură". In loc ca inginerii și tehnicienii din gospodăriile respective să se ocupe de continuarea muncii didactice din școli, pentru a forma cadre tinere cu cunoștințe practice de specialitate, elevii sînt folosiți la plivitul grîului și la alte lucrări în cultura mare etc. Trebuie să se pună capăt întrebuințării cadrelor specializate în viticultură, în cultura mare.

★

Și acum cîteva sugestii pentru concursul viitor:

Considerăm ca viitorul concurs să aibă loc la o dată cînd vinul nou a ajuns la o limpezire naturală (la sfîrșitul lunii februarie sau începutul lunii martie); concursul să fie anunțat cu cîteva luni înainte iar data fixată să fie respectată; la concurs vinul să fie prezentat în sticle de același fel și ca mărime și culoare; la anunțarea probelor pe lîngă soi și an să se indice și cantitatea existentă în stoc; din comisia de degustare să facă parte cei mai buni degustători din țară care să cunoască caracteristicile fiecărui soi de vin pe podgorii; numărul persoanelor din comisie, din fiecare sector important de activitate să fie același; durata concursului să fie în raport de numărul probelor sosite în așa fel încît să se deguste cel mult 50 probe pe zi; ordinea de degustare trebuie organizată pe categorii de vinuri seci, demiseci și licoroase, albe și negre, astfel ca pentru fiecare categorie să se poată evidenția vinurile de calitate; este de dorit ca această categorisire să se facă pe podgorii mari.

In felul acesta viitorul concurs va scoate în evidență atît calitatea cît și cantitatea vinurilor romînești care vor trebui să satisfacă consumul intern și cererile pentru export.

V. CAZACU

De peste hotare

CRONICA INTERNAŢIONALĂ

E timpul să înceapă tratativele

In întreaga lume a fost primită cu deosebită satisfacţie vestea despre noua acţiune întreprinsă de Uniunea Sovietică în vederea organizării unei conferinţe la cel mai înalt nivel. Mesajul preşedintelui Consiliului de Miniştri al U.R.S.S. — N. A. Bulganin — adresat preşedintelui Statelor Unite ale Americii —D. Eisenhower, — demonstrează cît se poate de limpede faptul că Uniunea Sovietică doreşte în mod sincer organizarea unor tratative rodnice. Faptul că preşedintele Eisenhower s-a declarat dispus să participe la o asemenea întîlnire, că primul ministru al Angliei, Macmillan, a adoptat o poziţie mai pu in rigidă chiar dacă nu a dat încă nici un răspuns hotărît, sînt elemente care dau speranţa reuşitei unei asemenea întîlniri. In acelaşi timp, trebuie arătat că în ciuda insistenţelor opiniei publice care cere reglementarea problemelor atît de arzătoare ale dezarmării, interzicerii armelor atomice şi nucleare etc., anumite cercuri interesate în menţinerea „războiului rece" fac încercări disperate pentru a zădărnici o asemenea întîlnire.

Acceptînd să discute la conferinţă problemele propuse de Uniunea Sovietică, preşedintele S.U.A. lasă să se înţeleagă dinainte că nu consideră necesar să se realizeze un acord asupra unor probleme cum sînt propunerea ca S.U.A., Marea Britanie şi U.R.S.S. să renunţe la folosirea armei nucleare, propunerea de a se încheia un acord de neagresiune între statele membre ale Uniunii Nord-Atlantice şi statele membre ale Tratatului de la Varşovia, precum şi propunerea de a se renunţa la folosirea forţei în rezolvarea problemelor legate de Orientul Apropiat şi Mijlociu. In sprijinul argumentelor sale. preşedintele invocă faptul că obligaţiile prevăzute în propunerile menţionate ar fi similare obligaţiilor pe care Carta O.N.U. le impune membrilor acestei organizaţii.

Invocarea Cartei O.N.U. are însă un caracter artificial absolut evident. Aşa cum a arătat Bulganin „înfăptuirea măsurilor propuse de Uniunea Sovietică ar contribui la întărirea Organizaţiei Naţiunilor Unite, o va ajuta să devină un organ cu adevărat eficient care să stea de strajă cauzei păcii".

Cît priveşte problema ţărilor răsăritene abordată de preşedintele Eisenhower, N. A. Bulganin a declarat că poziţia guvernului sovietic în această problemă nu necesită nici o explicaţie şi că orice polemică în legătură cu această problemă nu ar fi de nici un folos.

In mesajul său N. A. Bulganin a arătat că U.R.S.S. este gata să discute şi problema rachetei intercontinentale, dacă puterile occidentale vor accepta să cadă de acord asupra interzicerii armei atomice şi cu hidrogen, asupra încetării experimentării ei şi asupra lichidării bazelor militare de pe teritoriile străine.

Cît priveşte problemele de procedură şi altele legate de conferinţă, U.R.S.S. a arătat că ele pot fi rezolvate pe căi diplomatice normale fără a fi nevoie de o conferinţă prealabilă a miniştrilor afacerilor externe.

Noul mesaj al lui N. A. Bulganin aduce elemente noi, constructive pentru viitoarele tratative între Est şi Vest. Este de datoria puterilor occidentale să dea fără întîrziere un răspuns favorabil. Popoarele din întreaga lume cer acest lucru.

Marile succese ale economiei R.P. Chineze

La 1 februarie s-a deschis la Pekin sesiunea Adunării reprezentanţilor populari din întreaga Chină, care a dezbătut, printre alte importante probleme, raportul cu privire la executarea bugetului de stat pe 1957 şi cu privire la proiectul bugetului de stat pe 1958 şi proiectul planului de dezvoltare a economiei naţionale pe 1958.

Ambele documente, ca şi discuţiile purtate pe marginea lor, oglindesc marile succese dobîndite de economia R. P. Chineze în cursul anului 1957 şi perspectivele mărețe care-i stau în faţă în 1958. Potrivit datelor preliminare, anul trecut suma totală a investiţiilor capitale s-a cifrat la 12.370 de milioane iuani, depăşind cu mult cifra de plan. In 1957 a fost construit un important număr de întreprinderi, aproape la două zile intrînd în funcţie cîte o nouă mare întreprindere. Toate acestea dovedesc că R. P. Chineză este capabilă să-şi asigure în prezent într-o măsură mai mare decît înainte oţel de calitate şi oţel aliat, aluminiu; a fost creată o bază complexă modernă pentru industria chimică.

In domeniul agriculturii, potrivit datelor preliminare, recolta de cereale în 1957 s-a mărit, în comparaţie cu 1956, cu 5 miliarde ţzini (un ţzin = 0,5 kg) şi a atins suma de 370 de miliarde de ţzini, recolta de bumbac a crescut cu 3.900.000 dani (un dan = 50 kg) şi a atins 32.800.000 dani. Valoarea globală a producţiei agricole s-a cifrat la 60.350 de milioane iuani, mărindu-se faţă de 1956 cu 3,5 la sută.

Ca urmare a succeselor dobîndite anul trecut, sarcinile principale ale primului plan cincinal al R. P. Chineze au fost îndeplinite şi depăşite.

Anul 1958, care constituie începutul celui de-al doilea cincinal, va fi anul unor noi şi importante izbînzi pe tărîmul dezvoltării economiei R. P. Chineze. Suma totală a investiţiilor capitale se va cifra, în cursul acestui an, la 14.577 milioane de iuani, ceea ce reprezintă, în comparaţie cu 1957, o creştere de 17,8 la sută. Vor fi construite noi fabrici, uzine şi mine, va creşte producţia de oţel, energie electrică, cărbune, va lua un şi mai puternic avînt industria electrotehnică.

In ceea ce priveşte agricultura, în 1958 valoarea globală a producţiei agricole se va cifra la 68.830 milioane iuani; recolta de cereale va atinge 392 miliarde ţzini (ceea ce reprezintă o creştere de 5,9 la sută faţă de anul 1957), iar cea de bumbac 35 milioane dani (cu 6,7 la sută mai mult decît anul trecut). In comparaţie cu anul trecut va creşte de asemenea recolta altor culturi agricole, precum şi şeptelul de vite cornute mari. In 1958 se vor cheltui pentru dezvoltarea agriculturii 2.940 milioane iuani, cu 40,78 la sută mai mult ca în 1957.

Republica Arabă Unită

La 1 februarie a fost proclamată la Cairo Republica Arabă Unită, din care fac parte Egiptul şi Siria. Aşa cum se arată în declaraţia oficială semnată de reprezentanţii celor două părţi, unificarea Egiptului şi Siriei este dictată printre altele de ţelurile luptei comune pentru independenţă pe care aceste ţări au dus-o în timpul din urmă.

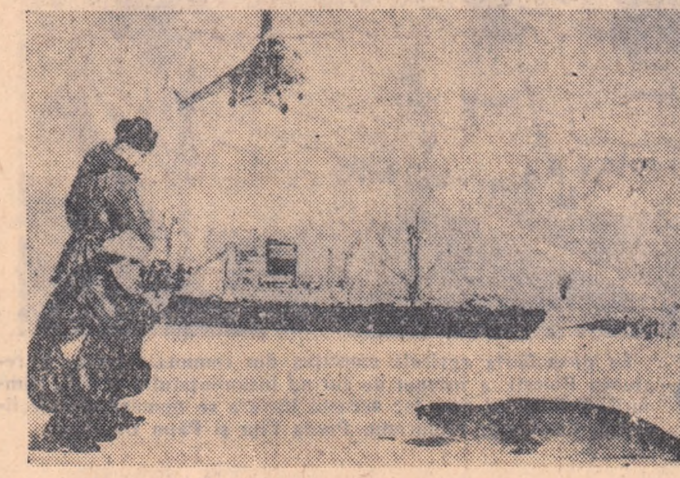
In declaraţie se spune că la noua uniune poate adera orice stat arab care va dori acest lucru, fie sub formă de uniune, fie sub forma unei federaţii.

Republica Arabă Unită va avea un preşedinte, un parlament, un guvern şi o singură armată. Şeful statului va fi ales printr-un plebiscit, care se va ţine în Egipt şi Siria în următoarele 30 de zile. La propunerea preşedintelui Siriei, Kuatli, în ziua de 5 februarie camera deputaţilor sirieni a propus în unanimitate pe Gamal Abdel Nasser, preşedintele Egiptului, drept candidat la preşedinţia Republicii Arabe Unite.

Aşa cum a declarat primul ministru al Siriei, Sabri Asali, va fi nevoie de o perioadă de tranziţie, a cărei durată nu a fost încă stabilită, mai înainte ca Egiptul şi Siria să formeze un singur stat. In timpul acestei perioade actualele legi vor rămîne în vigoare.

Ziarele egiptene arată că Siria şi Egiptul, urmînd politica de unificare a popoarelor arabe, se vor ghida şi de-acum înainte după principiile neutralismului pozitiv, care va constitui orientarea politică externă a noului stat.

În Antarctica

Expediţia sovietică din Antarctica şi-a stabilit primul cartier general pe coasta Mării Davis. Cercetările ştiinţifice întreprinse în cadrul Anului Geofizic Internaţional vor lămuri multe din tainele ce învăluie încă Antarctica.

In fotografie: Membrii expediţiei „pozează" o focă pe cît se pare de loc speriată de oaspeţii sosiţi în împărăţia îngheţului veşnic.

FELAHII EGIPTENI

Despre Egipt se spune de obicei că este un „dar al Nilului". Expresia este ce-i drept frumoasă, dar numai în mică măsură adevărată. Mai potrivit ar fi să se spună că Egiptul este un „dar al felahilor", a acelor proletari agricoli care formează peste trei sferturi din populaţia ţării. Cuvîntul felah înseamnează „cel care munceşte" şi multă vreme expresia „Ya felah" echivala cu cel mai insultător termen. Şi totuşi aceşti umili felahi au construit cei peste 21.500 kilometri de canale de irigaţie şi 13.000 kilometri canale de drenaj care dau posibilitate Egiptului să obţină trei recolte pe an. Cînd apele Nilului scad — şi în anumite regiuni aceasta ţine peste două sute de zile pe an — felahul acţionează ore şi zile în şir „şaduful", un mecanism primitiv cu ajutorul căruia apa este împinsă pe ţarină. Numai marii proprietari posedă pompe electrice, felahii însă — în cel mai bun caz — strîng mînă de la mînă şi-şi cumpără o „sakia", un fel de pompă manevrată de o vită de povară. In această ţară unde nu plouă aproape niciodată, irigarea terenurilor este dealtminteri munca cea mai istovitoare a ţăranilor. Pentru celelalte munci ale cîmpului, felahii nu dispun decît de unelte a căror înfăţişare nu s-a schimbat prea mult din antichitate şi pînă azi: plugul de lemn (mirhat) şi mai cu seamă un tîrnăcop mare şi greu (fal) care serveşte aproape la toate lucrările cîmpului.

O viaţă de muncă şi mizerie

Ţăranii egipteni nu se odihnesc decît cu prilejul marilor sărbători — aproximativ zece zile pe an — şi munca lor durează în medie cincisprezece ore pe zi. Acasă felahul nu vine decît ca să se culce. Şi cuvîntul „casă" înseamnează aproape în nouăzeci la sută din cazuri un bordei din lut uscat, acoperit cu paie. Inlăuntrul bordeiului, pe podeaua din lut întărit, se află o mică sobă, cîteva ţoale, mai rar un pat din ramuri de palmier, cîteva oale şi „tabliyya", o masă joasă şi rotundă în jurul căreia se adună pentru cină întreaga familie. Hrana felahilor este considerată printre cele mai sărace din lume: pîinişoare coapte fără drojdie (baltawe) şi puţină brînză. Cîteodată, cînd au mai mult timp, femeile gătesc dovleci, castraveţi, ardei şi alte legume. Carnea nu se mănîncă decît în zilele de sărbătoare şi tot atunci se prepară şi prăjituri de orz („Kunafa" şi „Mahruta") dulciurile preferate ale mahomedanilor. Mai mult însă decît insuficienţa alimentaţiei, bolile — şi îndeosebi frigurile şi oftalmia (boală de ochi) — creează condiţii de viaţă îngrozitoare pentru felahi.

Reforma agrară

O statistică din 1949 dă o explicaţie limpede asupra acestei teribile mizerii a felahilor. Din 6.000.000 de ţărani, mai bine de jumătate (3.500.000) nu posedau nici un petec de pămînt. Circa două milioane aveau în proprietate mai puţin de un feddan (1 feddan = 4.200 m.p.) şi peste 300.000 de la unul la două feddane. Pentru ca o familie de ţărani să trăiască în condiţii mai mult decît modeste îi sînt însă necesare cel puţin două feddane şi jumătate. In schimb, 12.500 moşieri posedau peste două milioane de feddane, iar alţi 61 mari proprietari stăpîneau ei singuri 309.695 feddane.

După detronarea regelui Faruk, noul regim egiptean, paralel cu lupta pentru independenţa naţională, a pornit la remedierea acestei situaţii. Reforma agrară din 1952 a limitat la 80 de feddane proprietatea agricolă. In iulie 1957 peste 113.000 hectare au fost împărţite la 68.737 familii de ţărani. In total peste 320.000 hectare, dintre care 168.000 aparţinînd marilor proprietari funciari, vor fi împărţite felahilor.

„Ya felah" nu mai este o ocară

Actuala conducere a statului egiptean duce o luptă neîncetată pentru îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale poporului. La sate s-au format de acum cîteva sute de cooperative agricole şi numărul lor sporeşte din zi în zi. Au fost luate măsuri pentru a se pune capăt sistemului monoculturii (în cazul de faţă bumbacul), au fost considerabil mărite suprafeţele destinate culturilor de orez, legume, cereale, trestie de zahăr şi arbori fructiferi. Datorită ajutorului sovietic, vor fi construite o serie de obiective industriale importante, printre care trei fabrici de prelucrare a bumbacului şi o mare uzină de îngrăşăminte chimice (370.000 tone de nitrat de amoniu capacitate anuală). In afară de barajul de la Asuan a început construcţia unui alt baraj, la Sadd-El-Aali. Prin punerea în funcţiune a acestui baraj suprafaţa pămînturilor cultivate din Egipt va creşte cu 840.000 hectare.

Roadele independenţei Egiptului devin tot mai vizibile. Din 1952, numărul elevilor din şcolile primare s-a dublat ajungînd astăzi la 2.176.000, au fost construite 1.230 şcoli, iar numărul studenţilor a crescut de la 47.000 la 74.000. Portul vălului — atît la oraş cît şi la ţară — este pe cale de dispariţie.

Pe bună dreptate, preşedintele Nasser a putut spune la 23 decembrie 1957 în cadrul unui miting ce a avut loc la Port-Said: „Egiptul nu mai este astăzi proprietatea familiei regale, sau a unui pumn de moşieri Egiptul a devenit proprietatea fiilor săi".

SPORT

ŞTIRI INTERNE

● Vineri începe la Timişoara meciul de baraj pentru desemnarea campionului de şah al ţării, între dr. Troianescu şi Günsberger clasaţi la egalitate în turneul final.

● La sfîrşitul acestei săptămîni vor începe la Poiana Stalin întrecerile de schi din cadrul Cupei Speranţelor, competiţie internaţională de valoare la care participă echipe de tineret din Austria, Franţa, Polonia. Bulgaria, Finlanda, Ungaria şi Romînia.

● Echipa de juniori Progresul C.P.C.S. care participă la turneul internaţional de fotbal juniori de la Viareggio (Italia) va întîlni în primul joc sîmbătă echipa Fiorentina.

● Joi a început la Bucureşti turneul final al concursului republican de handbal de sală.

● In cadrul Cupei Campionilor Europeni la baschet campioana ţării noastre — probabil C.C.A. — va întîlni în cursul lunilor martie-aprilie campioana Greciei — Panellinios.

ŞTIRI EXTERNE

● După 14 runde în finala campionatului de şah al U.R.S.S., pe primul loc se află Petrosian. Intrecerile continuă.

● Intrecînd în meci revanşă cu scorul de 2—0 pe Israel, Ţara Galilor şi-a dobîndit dreptul de a participa la turneul final al campionatului mondial de fotbal din Suedia.

● Echipa de fotbal Manchester United s-a calificat pentru semifinalele Cupei Campionilor Europeni în dauna echipei Steaua Roşie din Belgrad. In ultimul meci disputat miercuri la Belgrad rezultatul a fost de 3—3 (3-0).

● In cadrul sferturilor de finală ale aceleiaşi competiţii echipele Ajax Amsterdam şi Vasas Budapesta au terminat la egalitate 2—2 (2-0). Meciul a avut loc la Amsterdam (Olanda).

● In cadrul campionatelor mondiale de schi care se dispută la Badgastein austriacul Toni Sailer a cucerit din nou titlul de campion mondial la proba de slalom uriaş.

● Potrivit acordului semnat cu cîteva zile în urmă între U.R.S.S. şi S.U.A. cu privire la dezvoltarea schimburilor în domeniul culturii, tehnicii şi învăţămîntului. relaţiile sportive dintre cele două ţări vor cunoaşte în acest an o deosebită amploare. Astfel, în luna aprilie vor sosi în Uniunea Sovietică reprezentativele de baschet (băieţi, fete) ale S.U.A. pentru a susţine mai multe meciuri amicale cu echipele sovietice. In curînd va pleca în S.U.A. echipa de lupte libere a U.R.S.S.

In luna mai vor pleca în S.U.A. halterofili sovietici, iar echipa de hochei a S.U.A. va veni la Moscova imediat după terminarea campionatelor mondiale de la Oslo.

Evenimentul central al sezonului de vară va fi fără îndoială meciul de atletism între selecţionatele U.R.S.S. şi S.U.A. care va avea loc la Moscova în luna iulie.

Tot în acest an vor fi reluate întîlnirile regulate dintre echipele de şah ale S.U.A şi U.R.S.S.

Insemnări despre ţăranii din satul meu

URMARE din PAGINA 1

Dacă cititorule, te rog să reţii: Gheorghe Stoicu a fost ţăran mijlocaş. Acum, după cum aţi înţeles, e colectivist şi-o duce de o mie de ori mai bine.

Plec mai departe. Ajung la Muţi Stoii. Mă uit bine. Al dracului, şi-a trîntit o casă ca la Arad. Schimb cîteva vorbe cu Sofia, muierea lui, şi cu un fecior, dascăl într-un sat peste Mureş. Mă duc la colectivă să-l întîlnesc pe Muţi.

Il iau în primire:

— Mă Muţi, eu te ştiu om gospodar, harnic fără pereche. Cum se face că numai acuma ţi-ai trîntit căsoaia asta? Păi tu ai avut 9 hectare de pămînt.

— Bine, bine, am avut eu 9, da' acum am o mie.

După acest răspuns i-am strîns mîna şi-am plecat. N-am să-ţi spun, cititorule, cîte venituri a obţinut Muţi Stoii, dar, deşi a trecut anul nou, eu îmi fac o urare: familia mea să mănînce ce mănîncă familia colectivistului Muţi Stoii. Dumneata trage învăţătură.

Acum, cu sau fără voia lor, am să fac o mică istorie despre doi ţărani mijlocaşi, dacă vreţi şi înstăriţi, care, rămînînd în afara gospodăriei, cinstiţi dar neîncrezători în lumea nouă sătească, jinduiesc după un trai mai plin şi mai civilizat. Aşa stau lucrurile cu Costi a lui Săvică, om de o cinste pe care n-o întîlneşti pe toate drumurile şi harnic ca o albină.

Trebuie să spun că puterea economică a lui Costi a lui Săvică a fost cu mult mai mare decît a lui Gheorghe Stoicu, despre care am scris aci. Şi totuşi, el nu trăieşte cum trăieşte Gheorghe Stoicu. Costi a lui Săvică are 8 hectare de pămînt, Gheorghe Stoicu, cînd a intrat în colectivă, avea 6. Şi ştie tot satul că Gheorghe Stoicu n-a fost mai harnic decît Costi a lui Săvică. Dar Gheorghe Stoicu a pornit pe calea cea nouă. Costi a rămas pe cea veche. Gheorghe Stoicu şi-a unit puterile cu oamenii, Costi a rămas pustiu şi tăcut. Oarecum, mi-a venit inima la loc. Acum 2 săptămîni Costi a lui Săvică a intrat în întovărăşire. Să fie această pornire într-un ceas bun.

Şi acum, îngăduie-mi, scumpe cititor, să mă reîntorc la un alt vecin de-al meu, pe care-s supărat foarte. Ii zice Pera Jîndărelu. Asta a umblat multă lume.

Econom peste măsură, punînd ban peste ban, şi-a înălţat o casă pe uliţa mare de toată mîndreţea. Dar numai la roşu. Ţineţi minte: casa aceasta a fost ridicată cu mai bine de 20 de ani în urmă. Dar, cum v-am spus, numai la roşu. Aşa este şi astazi. N-are uşi, n-are ferestre, n-are duşumele. Incolo, e un palat. Şi Pera Jîndărelu a avut destul pămînt. Şi boi frumoşi. Dar degeaba. Pera este un om cinstit. N-a furat, n-a făcut negoţ, n-a înşelat pe alţi săteni. Muierea lui e tare strîngătoare. Ii place să aibă ceva bănişori totdeauna. Dar dă crezare fiecărui zvon. De 10 ani, de cîte ori mă întîlneşte, mă întreabă:

— Domnu' Gheorghiţă, adevăratu-i că se schimbă banii?

Altceva nu mă întreabă. Ii zic eu: de ce nu terminaţi casa, că din pruncie tot negătată o ştiu. Ai pămînt mult.

— Buba să-l mînce! zice nana Cati, muierea lui Pera.

— Băgaţi-vă la colectivă, că trăiţi mai bine!

— Ba!

Iată o familie cinstită, dar care nu ştie pe ce lume trăieşte.

Mă preumblu pe alte uliţi şi zăbovesc la multe porţi. Peste tot mă conving de acelaşi lucru: ţăranii mijlocaşi care au intrat în colectivă trăiesc cu mult mai bine decît cei rămaşi în afara ei. Cine-i necredincios ca Toma din scriptură să meargă în satul meu să se convingă. Sau cum zice Gheorghe Stoicu:

— Cine nu crede să vină la mine acasă. Nu-i fac propagandă cu gura. Ii arăt cu mîna ce am făcut de cînd mi-s colectivist. Numa atîta.

GEORGE CIUDAN

Buletin meteorologic

Pentru zilele de 8, 9 şi 10 februarie

Vreme relativ călduroasă la început, apoi în curs de răcire, mai accentuată în jumătatea de nord a ţării. Cer schimbător, mai mult acoperit Precipitaţii sub formă de lapoviţă şi ninsoare în Transilvania şi nordul Moldovei, iar în rest temporar ploaie şi lapoviţă. Vînt în intensificare din sectorul vestic. Temperatura în scădere. Minimele vor oscila între plus 2 şi minus 8 grade, iar maximele între zero şi plus 8 grade. Strat de zăpadă în formare şi uşoară creştere a celui existent, în jumătatea de nord a ţării, iar în sud, noaptea, îngheţ superficial al solului, iar ziua dezgheţ.

Cronica agrară

ORIENTĂRI NOI în dezvoltarea maşinismului agricol

În tehnica industrială, capitalismul şi-a pus amprenta cu sute de ani înainte, înfăptuind acea revoluţie care a dus la schimbarea fundamentală în favoarea sa a înseşi relaţiilor de producţie. Tehnica agricolă a rămas însă mult în urma avîntului industrial, fapt explicabil în condiţiile unei societăţi în care profitul constituie impulsul esenţial. Abia ultimul sfert de veac poate fi luat în consideraţie în ceea ce priveşte industrializarea agriculturii, iar din acesta, un interval de cotitură poate fi socotit ultimul deceniu.

În multe ţări s-au elaborat planuri de modernizare privind echipamentul agricol, planuri care poartă desigur pecetea structurii politice a statelor respective. Planurile din ţările socialiste reflectă importantele transformări din structura agrară, micile proprietăţi ţărăneşti unindu-se şi formînd mari unităţi agricole socialiste, care necesită mijloace mecanizate corespunzătoare. Planurile acestea cuprind directive unice în ceea ce priveşte însuşi sortimentul de maşini şi unelte, fapt care simplifică mult procesul şi ritmul de fabricaţie. Din contră, în ţările capitaliste, planurile se referă numai la indicii cantitativi, calitatea rămînînd un domeniu de preocupare exclusivă a firmelor influenţate de jocul liberei concurenţe, în funcţie de cerere şi ofertă. În afară de aceasta, trebuie luat în consideraţie că în ţările capitaliste, atunci cînd se vorbeşte de mecanizare în agricultură, se are în vedere numai acele exploataţii care au posibilitatea să achiziţioneze maşini, celelalte exploataţii, adică cele mici, fiind sortite dispariţiei, înghiţirii de către cele mari. Astfel, în R.F.G., exploataţiile sub 5 ha. nici nu pot fi luate în consideraţie, cele între 5—10 ha sînt 25% motorizate, iar în cele între 10—20 ha procentul motorizării este de 50%.

Linii directoare se pot totuşi deduce şi nu este lipsit de interes să analizăm care sînt orientările noi în dezvoltarea maşinismului agricol.

De la bun început trebuie remarcată tendinţa agricultorilor de a se moderniza, tendinţă care se concretizează în apelarea la maşini noi. Aceasta înseamnă însă necesitatea imperioasă pentru agricultor de a se adapta la cerinţele solicitate de tehnica nouă, deoarece, pe măsură ce maşina înlocuieşte omul, acestuia i se cere o tot mai mare perfecţionare, cunoştinţe tot mai largi. Calificarea muncitorului din agricultură este deci o problemă la ordinea zilei peste tot.

★

Dintre toate maşinile utilizate în agricultură, cea mai însemnată este fără îndoială tractorul. Se observă clar că tractorul tinde tot mai mult să devină centrul de gravitate în complexul de maşini agricole necesare. Răspîndirea sa este legată de mărirea indicelui său de exploatare economică. Iată de ce întreprinderile constructoare sînt interesate să producă tractoare cu posibilităţi multiple de utilizare şi la un preţ redus. De aceasta este legată răspîndirea viitoare a tractorului cu patru roţi motrice, precum şi a tractoarelor Diesel, care deocamdată sînt mai scumpe decît cele cu explozie. Soluţia momentană nu poate fi alta decît lungirea seriilor de fabricaţie şi standardizarea pieselor. Ultima măsură mai ales se află în discuţia tuturor întreprinderilor şi nu e de mirare, deoarece pentru celelalte produse industriale ea a fost adoptată şi introdusă încă de multă vreme.

Deşi preferinţele se îndreaptă tot mai mult spre tractoarele cu roţi, nu trebuie să tragem de aci concluzia că cele cu şenile vor dispare. Tractoarele pe şenile îşi păstrează întreaga actualitate pentru lucrările care cer un efort mare de tracţiune, pentru lucrările care trebuie executate în condiţii grele şi pentru acele lucrări care cer să nu fie tasat terenul. Tractorul pe şenile are o serie de avantaje care nu pot fi minimalizate. În aceleaşi condiţii de lucru, el are un efort de tracţiune cu 20—40% mai mare decît tractorul pe roţi. El lucrează şi pe terenurile cu aderenţă restrînsă şi un avantaj însemnat este acela că tasarea solului este de trei ori mai mică decît în cazul tractorului pe roţi. Tractorul pe şenile cere însă o întreţinere îngrijită şi o utilizare raţională a utilajelor care să fie bine adaptate la efortul optim de tracţiune.

O soluţie care a fost încercată în unele ţări, dînd bune rezultate, este aceea a teleghidării tractoarelor. Un tractor este condus de muncitorul respectiv, iar un al doilea tractor urmează pe primul, comenzile respective efectuîndu-se instantaneu cu ajutorul unei instalaţii de radio. Soluţia reprezintă desigur doar un început pe calea automatizării muncilor agricole. Dar oare în industrie automatizarea nu a avut începuturi tot atît de timide?

Pe piaţa maşinilor agricole au început să apară numeroase tipuri de tractoare mici, a căror putere este cuprinsă în general între 10—20 C.P. Ele sînt menite fie să deservească exploataţii de întindere mai redusă, fie să lucreze în sectoare speciale, cum ar fi legumicultura, viticultura ş.a.

Nu trebuie pierdut din vedere că folosirea tractoarelor mici este legată şi de natura solului, de felul agriculturii în diferite regiuni etc. In plus, tractorul mic cere unelte simple, corespunzătoare.

Dintre îmbunătăţirile tehnice care s-au adus tractoarelor, ne vom opri asupra cîtorva care prezintă mai mult interes. Astfel, se adoptă tot mai mult multiplicatoarele de viteză şi se perfecţionează neîntrerupt cutiile de viteză. La unele tipuri de tractoare s-au montat ceasuri care indică în acelaşi timp numărul de ore, numărul de ture ale motorului şi temperatura sa, ceea ce demonstrează că este necesară introducerea în motocultură a cronometrajului şi a aparatelor înregistratoare respective. Două perfecţionări importante s-au mai adus în ultimul an: amplificatorul de tracţiune şi priza de forţă independentă. Prima măreşte efortul de tracţiune şi reduce viteza de avansare a tractorului fără debraierea motorului sau reducerea gazelor. A doua face ca rotaţia arborelui prizei de putere să fie complet independentă de viteza de avansare, ceea ce dă un cîştig de timp însemnat.

O grijă deosebită a început să se arate şi faţă de conducătorul tractorului, care trebuie să lucreze în condiţii de timp variabile. Astfel, s-a introdus aparatura de bord cu toate comenzile, s-a adaptat acceleraţia de picior ca la automobile, scaunul are înălţimea şi deplasarea pe orizontală reglabile pentru asigurarea comodităţii, la picioare este montat un sistem de încălzire, iar capota a fost construită basculantă.

Un element care se mai remarcă este în privinţa liniei estetice, care tinde să devină aerodinamică, deşi numai din motive pur comerciale.

LUCREŢIU VLASCEANU

(Continuare în nr. viitor)

„AGRICULTURA NOUĂ", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii, Apare bisăptămînal, Redacţia şi Administraţia: Piaţa Scînteii, nr. 1 Bucureşti, telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".